

číslo 10 - říjen 2010 - cena 10 Kč

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Hlubocké ZVONY

✧ ÚVODNÍK ✧

Je hodně lidí, s kterými se přátelím, protože je ráda a často potkávám na ulici, v obchodech, v kavárnách, v přírodě, doma, v práci, na poště, v bance, v Čechách, v zahraničí, na této planetě... Množí se mi žádosti od různých přátel, abych s nimi sdílela přátelství na Facebook (ráda – pokud se mi podaří do této sítě občas přihlásit a zorientovat se ve vzkazech), se spoustou lidí si mailuju (a to některé asi při setkání na ulici ani nepoznávám), s některými lidmi pracovně obchoduji už přes dvacet let a znám je jenom po telefonu. A někteří lidé jsou známí mých známých a také mě zdraví a také se na mě usmívají. A já se někdy zmateně usmívám i na ty, které neznám, nebo možná znám, protože jsou mi povědomí...

A přesto, že s některými lidmi z těch všech okolo se potkávám už spoustu let – pořád si se spoustou dobrých a sympatických lidí vykám! Prostě ve mně zhruba tak 30 let přetrvává atavismus, že jsem moc mladá, možná mladší než dotyčný, nízkého postavení, nedostatečně zkušená, málo vlivná a nejsem tedy oprávněna jako PRVNÍ nabízet tykání! Bohužel se poslední dobou nepříjemně často potvrzuje, že jsem starší než leckterý dotyčný a množina mladších než jsem já se zvětšuje a zvětšuje! A když pak na Hluboké na náměstí kouknu do kočárku, kde je zrovna čerstvě narozený herecký synek Adámek – tak si úplně krásně navodím

maminkovské pocity, jaké jsem měla, když se narodil můj Adam mně – jenže – a to je na tom to divné, ono to prostě bylo před dvaceti lety.

A tak poté, co s těžko vyličitelným nadšením zjišťuji, že za rok mi bude padesát, musím konstatovat, že sice možná nejsem dostatečně zkušená ani oprávněná, ale přesto – alespoň pro ty mladší – vyhlašuji veřejně tuto výzvu:

Kdo chcete, pojd'te si se mnou tykat!

Tato výzva nemá časové omezení. Ty schopné virtuálního styku prosím, aby mně o skutečnosti, že si se mnou tykat chtějí, informovali na mail *alenoviny @ volny.cz*. Ti ostatní ať mi to řeknou do očí. A ehm, pokud je tady někdo, kdo si se mnou chce přestat tykat, neříkejte mi to, ale začněte mi vykat. Děkuji všem!

A všem vám přeji milosrdné podzimní vystřízlivění ze dnů plných slunce, už snědených jahod a malin nezralých, politých šlehačkou, zářijových hub v lese, už usušených, klíštat, už vytočených, letních lásek, pomalu už zapomenutých (pokud bez následků), pro letošek už definitivní konec večerních táboráků a nočního vyřvávání s kytarou a komářích kousanců... Tužky už máte ořezané, doufám, penál v tašce, no, už i vy vysokoškoláci, alou do školy! Začněte šetřit na zimní boty a těšte se pomalu na Ježíška. Ale až po volbách!

✧ SPOLEČENSKÁ KRONIKA ✧

BLAHOPŘÁNÍ:

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsíci říjnu oslaví významná výročí

Rychetská Karolina	Hluboká	90 let
Čížková Božena	Hluboká	85 let
Kladubská Jarmila	Hluboká	85 let
Černý Vladimír	Hluboká	80 let
Boubal Jan	Hluboká	80 let
Brůha František	Hluboká	75 let

Do dalších let přejeme dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Narodili se

Bartáková Františka	Hluboká
Konášková Marie	Hluboká
Schánková Klaudie	Hluboká
Bárta František	Hluboká
Burešová Simona	Hluboká
Novotný Adam	Hluboká
Šuleřová Ela	Hluboká
Dvořák Dominik	Hluboká

Opustili nás

Matějčková Marie	Hluboká
Vlášek Václav	Hluboká
Tlačil Jan	Hluboká

Poděkování za vzornou péči, kterou věnoval personál

Domova důchodců U zlatého kohouta

paní R. Hrádkové,

která zemřela 17. září 2010

za celou rodinu děkuje paní Jana Hrádková, snacha, Praha

✧ ZPRÁVY Z RADNICE ✧

Město Hluboká nad Vltavou

slavnostně předalo výtěžek veřejné sbírky

uspořádané městem na pomoc postiženým letošními povodněmi.

Město rozhodlo předat výtěžek sbírky

ve výši 73 981 Kč rodině pana Jiřího Jeřábka z Chrastavy.

Rodina pana Jeřábka přišla o celý dům, dílnu a její příběh byl několikrát medializován jako symbol letošních povodní.

Představitelé Chrastavy předání peněz rodině Jeřábkových doporučili.

Na základě pozvání strávila rodina

na Hluboké bezplatně víkend v hotelu Podhrad a převzala slavnostně šek v sobotu 25. září ve 14 hodin

na náměstí v Hluboké nad Vltavou

Dopis z Chrastavy pro starostu města, Tomáše Jirsu:

Vážený pane kolego, děkuji Vám za upořádání sbírky pro Chrastavu a děkuji všem občanům Hluboké, kteří do ní přispěli.

A rozhodnutí pro Jeřábkovy Vám chválím. A moc jste se mi, pane kolego, líbil v tričku Chrastavy v reportáži TV Prima.

S pozdravem Michael Canov - starosta města Chrastava

Moje omluva...

... Velmi se omlouvám za to, že jsem v minulém čísle Zpravodaje popletla, co jsem mohla a nebyla to chyba tiskařského šotka. Tak například:

Ve společenské kronice jsem nesprávně uvedla jméno *paní Marie Škopková* – to nosila za svobodna – místo *Marie Prokešová*.

Paní Křížovou jsem překřtila na Marii – a to je prosím křtěná krásným českým jménem *Věruška*.

Chybovat je lidské, odpouštět ještě lidštější, a tak doufám, že mi bylo odpuštěno... Děkuji

Alena Mitter

Slavnosti vína očima městské policie

Co se týká městské policie, letošní slavnosti vína proběhly absolutně bez problémů. Návštěvníků bylo tak akorát, nikdo nedělal výtržnosti, p. Píša po organizační stránce zařídil vše, co bylo nutné (včetně hezkého počasí) s dostatečným předstihem, p. Raus poskytl dopravní zařízení a značení nutné pro zábor parkoviště včas a v dostatečném počtu, většina řidičů využila objízdnu trasu Zborovskou ulicí bez zbytečných obstrukcí a hlubočtí občané již tradičně ochotně uvolnili parkoviště na náměstí pro stánky.

Všem výše uvedeným subjektům patří naše poděkování a do budoucna se těšíme, že stejně uspokojivě budou probíhat i další podobné akce.

Strážníci městské policie se v minulých měsících mimo pravidelné hlídkové činnosti a běžného řešení přestupků zabývali i těmito událostmi:

- 5x využili služeb p. Kössla (odchyt psů, odvoz mrtvých koťat)
- 23.7. zajišťovali odvoz uhynulých ryb u Bavorovic
- 11.8. zjišťovali výstražnou páskou díru po vyvráceném stromu nacházející se těsně vedle silnice u kapličky u ZOO
- 12.8. řešili skupinku mladistvých kvůli házení kamení z Vyhličky pod zámekovou zahradou
- 13.8. s PCR zasahovali při rvačce u DDC
- 18.8. usměrňovali provoz kvůli autonehodě u letní plovárny a poté zjišťovali majitele nezajištěné chatky
- 30.8. zjišťovali majitele nalezené peněženky
- 5.9. řešili stížnost na pálení trávy a listí v Třeboňské ulici
- 10.9. usměrňovali provoz na Masarykově ulici
- 15.9. zajistili odvoz uhynulé labutě od Munického rybníka
- 18.9. zajišťovali veřejný pořádek a dopravní uzavírku v průběhu Slavností vína

Za MP Hluboká nad Vltavou, Mgr. Karel Hubinger

POZOR! Uzavírka mostu do 30.6.2011

Mosty přes Mlýnský náhon a Vltavu na silnici II/146 budou uzavřeny. Provizorní objízdna trasa vede od parkoviště v Hamru do areálu pily v Zámostí. Ocelový most bude pouze s jedním jízdním pruhem, doprava bude řízena semaforem. Vjezd nákladních vozů bude povolen pouze na výjimku, provoz autobusů bude zachován. Trasa pro chodce povede od současné křižovatky u mostu v Hamru, okolo Mlýnského náhonu k ocelovému mostu, kde je vytvořen chodník, a pak okolo řeky do Vltavské ulice.

ing. Petr Smrčka, stavební úřad MÚ Hluboká nad Vltavou

Townshend International School Mezinárodní škola v srdci Evropy Skvělý tip pro rodiče, kteří chtějí »více« pro své děti.

Historie dokazuje, že nejlepší vynálezy, objevy a nápady jsou takové, které byly motivovány touhou člověka uspokojit celé lidstvo. Townshend mezinárodní škola není výjimkou. Od jejího zrodu v roce 1992 měla tato nezisková škola jediný cíl: umožnit studentům objevit své

nadání a svůj potenciál schopností v bezpečném prostředí a pomoci jim stát se prospěšnými obyvateli svých měst, svých zemí a celého světa.

Odkdy provozujete základní školu?

Základní škola Townshend otevřela své dveře v září 1996 dětem rodin, které se vrátily zpět z emigrace a postupně přivítala další děti z Hluboké nad Vltavou a z Českých Budějovic. Jedinečnou společnou charakteristikou těchto dětí, jak to pozorují jejich rodiče, je schopnost přirozeně přijmout anglický jazyk v dětském věku a vyniknout i v jiných oborech. Děje se tak především na základě filozofie Townshendu – malé třídy a schopnost růst a rozvíjet se v prostředí, které umožňuje činit správná rozhodnutí, vybízí k tvořivosti a k dokonalosti. Škola je založena na britských osnovách, které vycházejí z rigorózního akademického přístupu, zároveň je podporován systém malých tříd a individuální přístup učitelů k jednotlivým žákům. Po vyučování se děti mohou zapsat do hodin hudby a tance. Na pozadí odlišných kultur, které se ve třídách setkávají, se děti učí stát se lepšími občany světa.

Od jakého věku přijímáte děti do základní školy? Mateřská škola začíná ve věku čtyř let dítěte. Nově je v tomto roce otevřena Pre – Kindergarten – přípravná mateřská škola, která přijímá děti od dvou a půl roku a poskytne dětem možnost akademické a sociální přípravy na mateřskou školu. Osnovy mateřské školy jsou založeny na kombinaci britského a amerického způsobu výchovy a vzdělávání s důrazem na růst a vývoj celé osobnosti dítěte.

Není Townshend drahý? Soukromé školy nepobírají státní dotace a proto musí být soběstačné. Existuje jedno staré přísloví: »Pokud si myslíte, že je vzdělání drahé, zkuste nevědomost«. Townshend mezinárodní škola se snaží udržet své ceny přijatelné a zároveň poskytuje rodičům, prarodičům a přátelům příležitost podílet se na vzdělání dítěte.

Bezplatné vzdělání versus soukromé školství? Současná globalizace a zároveň vzájemná závislost zemí Evropské Unie vyžaduje nabídnout mezinárodní vzdělávací programy v anglickém jazyce. Současné státní školy nejsou vhodné pro takový vzdělávací program a nemohou nabídnout dětem vše, co potřebují pro život ve sjednocené Evropě. Globální vzdělávání se musí jednoho dne stát prioritou pro vlády světa. Než toto bude možné, musíme se sami zaměřit na to, co je v životě důležité a vzdělání našich dětí se pro nás musí stát prioritou číslo jedna. To znamená ušetřit na všem ostatním, abychom si mohli dovolit správný druh školy. Není pochyb o tom, že pouze výchova a vzdělání může podporovat myšlení mladých. »Dívejte se na člověka jako na důl plný drahokamů nevyčísitelné hodnoty. Jen vzdělání může odhalit tento poklad a umožnit lidstvu, aby ho využilo ve svůj prospěch.« Budoucnost je v rukou našich dětí a není lepší investice, než investovat do výchovy a vzdělání dítěte.

Barbora Daňková,

School Office, Tel.: 387 688 113, www.townshend.cz

Volby do zastupitelstva města. Přijďte volit své kandidáty!

v pátek 15. 10 (od 14 do 22 hodin) a v sobotu 16. 10. (od 8 do 14 hodin)

TOP 09 ■ Křesťanská a demokratická unie – Československá strana lidová ■ Hnutí nezávislých za harmonický rozvoj obcí a měst

■ Občanská demokratická strana ■ ANO 2010 ■ Volba pro město ■ Hlubocko – prosperující, bezpečné, solidární a pohodové

■ Komunistická strana Čech a Moravy ■ Česká strana sociálně demokratická

Partnerské město Neustadt an der Aisch slaví svátek

Město Hluboká nad Vltavou již řadu let rozvíjí partnerské vztahy na nejrůznější úrovni se svými partnerskými městy v zahraničí.

Počáteční opatrné poznávání a seznamování se, zvědavost a mnohdy i opatrnost jsou již dávno pryč. Již dlouho partnerství měst přináší vedení města i občanům poznání a vedle partnerství i přátelství mezi spolky i rodinami.

Neustadt an der Aisch je německé okresní město, které s Hlubokou nad Vltavou spojuje mnohé, a tak na městských slavnostech, které se konají jedenkrát za desetiletí, nemohli zástupci z Hluboké chybět. Nechyběli ani zástupci partnerských měst Montespertoli z Itálie a města Lipik z Chorvatska.

Městský svátek nese jméno Heimat – to značí vlast, domovina, přístav jistoty. A na město to bylo znát. Na oslavu dorazili rodáci z blízka i z daleka, mezi vzdálenými návštěvníky nechyběli potomci rodáků nyní

mohl předat ve svém projevu nejen pozdrav města Hluboká, ale jako památku i velký džbán z Hrdějovické keramiky s ručním malováním. Džbán na víno i na pivo a pro roky, kdy je třeba šetřit, třeba jen na vodu. Ale džbán od přátel. A protože pan starosta Jirsa ve svém mailu oznámil, že vysílá jako svého zástupce přímého potomka skladatele Antonína Dvořáka, přidal jsem jako pozdrav i připomenutí vazeb Německa a německých skladatelů k české hudbě Antonína Dvořáka a také připomenutí symbolů mého praděda – Bůh, láska, vlast. A vlast bylo motto svátku v Neustadtu.

Velmi zajímavé pro mne bylo také to, jak byly prezentovány ve městě provedené změny a investice soukromých osob.

Velmi významný podnikatel s minerálními vodami ve městě na městských pozemcích a rekonstrukcí zastaralých objektů sýpky a mlýna vybudoval čtyřhvězdičkový hotel s parkem a soubor několika restaurací s minipivovarem a letní promenádou. Město tím získalo krásné a hojně využívané zázemí a z celkové

prezentace bylo zřejmé, že si město této aktivity velmi váží a ve vzájemné symbióse privátního a městského tyto aktivity dále podporuje. Pěkný příklad.

Vrcholem celých oslav byl nedělní slavnostní průvod městem. Byl velkolepý – celkem 97 spolků, sdružení a různých uskupení, hudby, mažoretky, sportovní kluby, zahrádkáři, včelaři... s alegorickými vozy i dětmi v kočárcích. Moc pěkné.

Každý chtěl ukázat, co umí.

V ulicích průvod sledovalo přes šest tisíc diváků a v domech kolem trasy průvodu nebylo jedno okno, kde by někdo nemával. Protože jsme byli účastníky průvodu, tak jsme viděli jen část. Snad někdy příště.

Ing. Antonín Dvořák, Múnice

Foto: Lucie Jozová

žijící v Mexiku, USA, Brazílii. Ti všichni se rádi vracejí domů – do svého města a regionu. A město se na oslavu rádně připravilo.

Pořádek a čistota v Německu nikoho nepřekvapí, Neustadt byl ale opravdu jako nový. A není to jen fasáda na slavnosti. Protože jsem město navštívil již před osmi lety, tak mohu porovnávat. Bylo dokončeno městské koupaliště s využitím solární energie pro dohřev bazénové vody, přibyla nová městská hala s velkým parkem pro kulturní vystoupení, městské části jsou propojeny sítí cyklostezek, byly opraveny části historického opevnění. Moc pěkné pozorovat všechny ty změny a navíc dnes i s jistou pýchou, že naše Hluboká se nemá ve změnách k lepšímu za co stydět. Pocit opravdového partnerství má občan zvlášť tehdy, když si u pamětní tabulky na městských hradbách všimne, že část hradeb byla opravena za finanční příspěvek občanů města Hluboká. Snad každý Hlubočák, co zažil poslední ničivé povodně na Hluboké, si vzpomene na rychlou pomoc, kterou nám zaslali občané z Neustadtu. Tak funguje partnerství.

Oslavy probíhaly v celém městě řadou kulturních a společenských akcí, ale i malých a milých drobností. Jednou z nich byla třeba prezentace umění paní Ludmily Dominové v místním muzeu, kde předváděla po tři

Šíleným střelcem snadno a rychle *aneb* čeho se vlastně děsíme?

Motto: Zpráva z tisku, internetu, televize:

- **12. září: Šílený myslivec střílí v parku...** V zámeckém parku na Hluboké řadí střelec. Místní kastelán už proto na policii podal trestní oznámení. Pachatel jezdí v autě a střílí z malorážky. Ohrožuje tak stovky turistů, kteří zámek denně navštěvují.

Policie už totožnost střelce zná...

Nejsem statečná investigativní novinářka. Přesto jsem se zmíněným střelcem připravila rozhovor a opravdu jsem nepocítovala strach. Spíše lítost. Nad čím? Vysvětlím později...

Poté, co se veřejnost dozvěděla opakovaně zprávu, ze které prostý čtenář zděšen usoudil, že – pár dní po masakru šíleného střelce na slovenském sídlišti – se další objevil v našem parku a pálí po nevinných lidských obětech, že je zřejmě pomatený a veskrze nebezpečný, se pouze z jediné odpovědi prezentované v médiích ozval tento argument: *...Jedná se o váženého hlubockého občana a jeho jednání se jistě vysvětlí...* Starosta Tomáš Jirsa tak na samém počátku neztratil důvěru v člověka, kterého zná roky a nepodlehli mediální manipulaci, která za všech okolností vítá jakékoli katastrofické zprávy... Pokud se časem tyto zprávy ukážou jako ne zcela objektivní, dobře, už se stalo, náklad novin byl vyprodán a televizní zprávy dostaly tučné sousto. Kauza může vyznít do ztracena... Pokud se ovšem obětí neověřených, leč veřejně prezentovaných faktů stanete osobně a rázem jste zdiskreditován, věřte, že je to zážitek, který vás poznamená.

Pokud bychom charakterizovali událost několika slovy, pak tedy šlo o to, že vysokoškolsky vzdělaný člověk, z pohledu všech, kteří ho znají, člověk vysoce morálních kvalit, celoživotně se zabývající ochranou přírody, myslivostí navazující na rodinné kořeny a muž s nikoli lhostejným přístupem ke svému okolí, přírodě, otázkám šumavského parku a tak dále a tak podobně – v oprávněné víře, že je povolán k vykonávání dohledu nad ochranou zeleně v zámeckém parku z hlediska udržení rovnováhy divoké zvěře a zachování zdravých vzácných porostů – vystřelil v parku z legálně držené malorážky. V přesvědčení, že nekoná protizákonně byl utvářen jednak tím, že skutečně se dvěma předchozími kastelány zámku takto po léta spolupracoval a v ruce má dohodu, jež ho k tomu opravňuje.

Tento člověk jako odborník už dříve v parku vypomáhal řadu let při těžbě suchých a jinak nebezpečných stromů, podílel se na spolupráci s Českou akademií věd na tlumení výskytu kůrovců škodících na jasanu (např. vzrostlí jedinci ve Vinici před Šteklem), ještě jako zastupitel města houževnatě usiloval o vydání stavebního povolení na výstavbu novogotického plotu kolem severní části parku, záměr zřízení nového plotu nekompromisně hájil i jako člen ekologické komise působící při Městském úřadu Hluboká nad Vlt.

Jak sám sděluje, o park se zajímá proto, že bydlí v jeho samém sousedství, také z důvodu lesnického povolání, ale nepochybně i z důvodu vřelého vztahu k rodnému městečku a celoživotnímu zájmu o historii nejen v oblasti myslivosti a lesnictví...

Bylo vystřeleno v časných hodinách po šesté ráno, a to na krysu či potkana. Děsí mě představa, že náš svět dokáže medializovat, ba kriminalizovat člověka už ve chvíli, kdy nezná základní fakta, ani osobu, která je pranýřována.

Přestože Památkový úřad naprosto popřel, že by mezi ním a zmíněným střelcem existovala jakákoli dohoda, ona opravdu existuje a právě ji čtu. Uzavřena byla před 20 lety. Média prezentovala situaci ohledně střelby v parku chvillemi vysloveně zkresleně, tak aby vyděsila co nejvíce lidí a vyvolala emoce... Jak jste se cítil, když vás policie povolala k vysvětlení a média se věnovala zprávám o hlubockém šíleném střelci? Samozřejmě, že velmi nepříjemně. Starosta města Tomáš Jirsa jako jediný mi vyjádřil podporu a nenechal se zmanipulovat médii.

Přitom dostačující by bylo, aby Památkový ústav prohlásil, že buď zapomněl zrušit smlouvu se mnou, anebo že ji sice nezapomněl zrušit, ale že se natolik zalekl veřejnosti a události prezentované v médiích, že ji

zapřel. A to vůbec netrvám na veřejné omluvě. Pokud opravdu zcela zapomněl, že taková smlouva může existovat, pak bych byl rád, aby tento úřad zpytoval svědomí a našel morální sílu přiznat, že zapracoval administrativní moloch a oni si neuvědomili, že dohoda, kterou mám a kterou nejenže nikdo oficiálně nezrušil, ale ani ji nezpochybnil, nadále trvá. Protože pokud je sice opravdu zapomenuta, ale nezrušena, tak podle mého názoru skutečně stále platí.

Mně by úplně stačilo jako určité zadostiučinění, kdyby bylo řečeno: Podívejte se, my jsme prostě v rámci reorganizací, v rámci změny ředitelů – my jsme prostě na tu smlouvu zapomněli! Já věřím tomu, že nebýt pejskařů, tak smlouva trvala dál a dál. Parku totiž všechno, co jsem dělal, vyhovovalo, v rámci redukce jednoho dvou kusů srnčí zvěře ročně a dohledu nad poměry v parku během celého roku. Nicméně nastoupila masivní cílená kampaň sdělovacích prostředků, a dohoda, která nikdy nebyla vypovězena, ba ani zpochybněna – byla prostě zapřena.

Takže to nebylo o tom, že by o vás na zámku nevěděli?

Naopak! Předchozí kasteláni, ať už magistr Šmíd nebo paní Štěpková, se mnou spolupracovali velmi dobře a byli spokojeni. Když nastoupil před osmi lety nový pan kastelán, tak samozřejmě jsme se u něj na zámku sešli v kanceláři, já jsem mu předal kopii této smlouvy, on ji vzal na vědomí, převzal, založil, dal jsem mu navštívenku, abychom byli v kontaktu. Předpokládal jsem, že tato spolupráce bude pokračovat... A najednou správce zámku tvrdí ve sdělovacích prostředcích, že žádná dohoda neexistuje. K tomu se přidala agresivita neukáznených pejskařů, kteří by si v parku evidentně přáli naprosté bezvlády. Že jsem pejskaře opakovaně a musím říct, že slušně, vyzýval, aby se chovali rozumně, to přece je spíše moje zásluha než chyba a vyplývá to i z mého povolání lesníka...

Zřejmě ta prvotní panika a mediální útok proti vaší osobě byl přizhívěn a podporovaný majiteli psů, kteří je venčí v parku. Někteří pejskaři například zaparkují u hřbitova a vypustí své psy volně do parku...

Já chodím denně přes park na autobus do práce. Ráno zhruba po šesté a večer domů. Tam běhá 20 – 25 psů a kde jsou jejich vůdci? Ti psi si dělají, co chtějí, najednou vás zastaví vlkodav, manželce jeden ze psů tlapami umazal kabát, myslím, že tahle situace obtěžuje i jiné návštěvníky parku...

Víte, řeči, že jsou to zvířata, která přece nic špatného neudělají – já k tomu mám svůj názor. Já jdu ráno do práce a vidím, jak velký pes žene srnče. Tak jsem samozřejmě na něj křičel, ale pes ve své lovecké náruživosti neposlechne. Slyšel jsem, jak zdaleka na něj volá panička, Asto, Asto, ale samozřejmě bez výsledku. Zaslechl jsem pak nařikání srnčete, řekl jsem si je zle, to srnče je stržené. Jenže chvátáte do práce, co naděláte. Odpoledne mi to ale nedalo a šel jsem se do těch míst podívat. Samozřejmě – nad bývalým školním pozemkem jsem našel srnče mrtvé. Čili to je ta falešná láska ke zvířatům, ona všechna pravidla mají svůj smysl, i když se nám nelíbí, jsou nám nepohodlná, z laických důvodů je nechápeme – a ti, kdo na nich trvají, nás otravují... Ono to tak v přírodě teoreticky má být, ale tuhle činnost musí dělat přirození predátoři, nikoli smečka všech psů z města, která sem chodí na procházky.

Obvyklé predátory tady nemáme, taková rovnováha nelze dosáhnout ani v Národním parku Šumava, i když je to obrovská plocha. Proto je nezbytné tlumit přemnožení srnčí zvěře myslivecky, ale s rozmyslem a se znalostmi... proto se na mne tehdy z Krajského střediska státní památkové péče a ochrany přírody obrátili, proto vznikla dohoda o spolupráci, ale bohužel, ty aktuální konce téhle spolupráce jsem právě poznal...

Ti, co dnes vyžadují dodržování pořádku nejsou populární, jsme spíše zvyklí radši dát za pravdu těm, kteří víc křičí...

Člověka to samozřejmě mrzí. Já chci žít s celou mou rodinou v normálním přátelském vztahu s lidmi okolo, a vždycky jsem tak žil, takže nechci ani dnes někoho napadat, že se vůči mé osobě choval tak nebo jinak.

Chci to odpustit. Ale budu se bránit, a před správní komisí, která tento případ bude řešit, chci uvést věci na správnou míru. Vždyť dělám dvacet let ve státní správě a myslím si, že nejsem ničím vinen.

Park je dnes ohrazen, nenese to s sebou nějaké změny v chování a počtu zvěře? Je to nehonební pozemek, to bezesporu. Ale plot není zvěři na překážku, jednak špršle jsou natolik široké, že zvěř migruje tam a zpátky, jednak není zcela dokončen, u Marešů vily projde zvěř z lesa do parku bez problému pod plotem. Pravda je, že v zámeckém parku je přes rok asi pět kusů srnčí zvěře, v zimě i více. A to pochopitelně s sebou nese škody, protože srnčí zvěř je typický okusovač. Tehdy před těmi dvaceti lety dnešní Památkový ústav, tehdy Středisko státní památkové péče a ochrany přírody – ale to je nepodstatné, je to pořád stejná firma a dokonce sídlí stále na stejném místě v Budějovicích na náměstí – se mnou uzavřel dohodu. Tehdy mě oslovili proto, že stav v parku byl kritický. Všechno okousané od zvěře, od srnců otlučené, tam se nedopěstovali ničeho.

Proto vznikla tato dohoda, podepsaná tehdejším náměstkem. Čili není to tak, že bych se já tehdy s paní ing. Pavlátovou, odpovědnou pracovnící nad zámeckými parky v našem kraji, na něčem dohodli ústně. Dohodu podepsal tehdejší náměstek ředitele a má svou právní sílu.

Když to vezmeme z hlediska bezpečnosti použití střelné zbraně. Vy pracujete v oboru s lesnictvím souvisejícím, jste myslivec zhruba 42 let, jak vás znám a tuším rozsah vašich zkušeností, myslím, že si zasloužíte naprostou důvěru. Veřejnost je zvyklá házet všechny myslivce do jednoho pytle nespolehlivých, nebezpečných a zvěř vraždicích individuí. Připust' me, že bez myslivců by lesy nefungovaly, jak mají a že je to řemeslo stovky let staré a důležité. Je pravda, že je na zodpovědnosti každého z nich, jak se chová a jak ručí za svou zbraň. Byl jste, když jste střelil v parku, někomu nebezpečný?

Samozřejmě v tom parku je situace velmi ztížená, naprosto jiná než v lese, v honitbě. Já jsem tomu věnoval spoustu času a mnohokrát jsem zvěř viděl, ale netroufl si střelit. Tady v tomto prostoru musíte mít naprostou jistotu, že kulka skončí v zemi, nelze střelit do louky, kamkoli, kde to není naprosto zaručeno. Samozřejmě jsem také nikdy nestřílel v čase, kdy se tady pohybují stovky turistů. Jsem už člověk zralý věkem, a už jsem tak velmi opatrný, že pokud nevím, že střela skončí v půdě, nestřílím. Necloumají mnou lovecké vášně. Protože vyřčené slovo a vystřelenou střelu nikdy nevrátíte zpět, to kdysi říkával můj šéf.

To v našem případě působí velmi symbolicky... Tak ještě k těm potkanům... vy jste to páteční ráno vystřelil na potkana. Proč?

Já bydlím vedle parku, a s potkany mám své zkušenosti, já bych už snad mohl být profesor přes potkany. Mě se do dřevníku nastěhuje rodina potkanů dvakrát třikrát do roka, to je tak osm deset kusů. Potkan je zvíře, když pomínu, že literatura uvádí, které zakousne i děcko v kočárku, zvíře, které se prokouše zdi, nezná slitování, velmi rychle se množí a je přenašečem nebezpečných chorob. Doma je hubím samozřejmě jedem, speciálními pastičkami – anebo flintou.

A kde se ti potkani tady berou? Ze Zikova lomu. Přestože je zrušený, pořád tam existuje kolonie potkanů, protože bývalá skládka komunálního odpadu Českých Budějovic přilákala samozřejmě obrovskou kolonii zvířat. Tam, když jste přišla večer, tam to cinkalo, jak se v odpadu pohybovalo to množství krys a potkanů, to bylo až hrůzostrašné, když jste si představila, jaké množství zvířat tam je. Proto je Zikův lom, mimo jiné nebezpečné vlivy, zdrojem kolonie potkanů, nadále se odtud šíří a stěhují.

Ale v parku zřejmě nastražit jed na krysy nelze?

To právě chci říct. V parku nemůžete položit ani jed, ani pasti. Ve městě je pravnost naklást jed do kanálů a podobně, abyste neohrozil jiná zvířata, ani lidi. To, že jsem potkana viděl v parku zrovna ten pátek, byla náhoda. Dobře, zkusil jsem to, vystřelil jsem dvakrát, myslím si, že jsem zasáhl, ale přesto odběhl do kroví. Podstatné je, že krysy, potkani a lišky jsou přenašeči smrtelných nemocí. V případě lišky je to vzteklin, v případě potkanů trichinelóza, parazit svalovec, což je choroba, která může způsobit až smrt. A když si vezmete, jak je ten park dnes využíván, včetně malých dětí ze školek, maminek s dětmi, samozřejmě našich domácích miláčků psů a koček, já si prostě myslím, že je povinností myslivce, aby si těchto věcí všiml. Protože kdo jiný už se o tohle má zajímat, když ty normální nebo jiné způsoby regulace a deratizace tady nejsou možné.

Budu upřímný. Pokud jsem měl jednou, dvakrát za rok, příležitost tlumit výskyt krys a potkanů v rámci plnění povinností vyplývajících z písemné dohody, považoval jsem to za svou, byť nepsanou povinnost; povinnost, která je tak říkajíc ve veřejném zájmu. A spíš bych se styděl, kdybych se této činnosti vyhýbal. Mám proto pocit, že za tlumení nebezpečných zvířat bych neměl být pranýřován.

Jestli nebylo záhodno se vás spíš zastat, než opačně, když se vskutku této činnosti a dohledu věnujete nejen z důvodu, že jste se k tomu cítil písemnou dohodou zmocněn, ale i z obvyklého zájmu a odpovědnosti odborníka...

Pokud komise Magistrátu, která můj přečin bude posuzovat, prohlásí, že smlouva se mnou uzavřená je neplatná, pak bych byl osobou prohrávající tento spor. Přestože je to smlouva časově neomezená a obě strany se podle ní chovaly a léta ji respektovaly, takže jsem neměl pochybnosti.

Poslední otázka. Byla to práce odměňovaná?

Ne, to nebyla. Mohou mne napadat různé myšlenky, proč se to stalo, že se čekalo na záminku, jak mne zdiskreditovat. Vždy jsem usiloval o to, aby tato činnost co nejméně návštěvníky parku rušila a aby byla absolutně bezpečná. Chápu, že když se rozednívá a padne střelná rána – a v tom prostoru je to dobře slyšet, je to leknutí. Pro toho, kdo netuší, je neinformovaný, že to tam má někdo na starosti, je to nepříjemné, bezesporu. Kdyby ta informovanost byla, kdyby někde bylo zveřejněno, že tato činnost tam musí být prováděna, tak možná by ta situace byla jiná. Faktem je, že veřejnost tohle vůbec netuší a byla utvrzena v opaku...

■ ■ Nejen v Čechách, ale snad i celosvětově, se myslivecká činnost nesetkává s pochopením. Prohlásit, že je třeba regulovat výskyt toulavých koček – protože která z nich je očkovaná proti vzteklině, deratizovat – to se nahlas snad ani nesmí říkat. Ale tahle zvířata opravdu nemůžeme považovat za objekt ochrany, tam musí mít přednost ochrana zdraví obyvatel i rovnováha v přírodě.

Někdy není všechno tak, jak to zvenčí vypadá. Takže čeho je mi líto? Někdy se stane, že dohoda uzavřená dvěma subjekty přestane změnou zákona platit. Pak by ovšem měl být přiznán určitý podíl na nedorozumění. Děsí mě, jak o dobré pověsti člověka rozhoduje zlovolná interpretace jediné situace. Pokud je tak snadné někoho mediálně kriminalizovat a manipulovat s veřejným míněním – pak se ptám, jak pravdivá je většina událostí, které nám média předloží. Samozřejmě, když si pak přečtete policejní zprávu, je vše dáno do jiných souvislostí a závěrů, ale to už se většina lidí nedozví.

Pravda je, že park nyní zůstane bez »samozvaného ochránce« – jak mu přezdila média. Sám jednostranně vypověděl zmíněnou dohodu. Pejskaři budou mít pohodu. A až se parkem zase bude potulovat divně krotká liška, která doslova děsila lidi před dvěma roky, a kterou tehdy právě on zastřelil na žádost radnice, pochybuji, že se nechá přemluvit k zásahu. Mimochodem, podle policie, i tato žádost radnice o rychlé vyřešení nebezpečné situace bez předešlého povolovacího procesu, by byla brána jako porušení zákona.

Výňatek ze znění dokumentu, který vydalo Krajské středisko státní památkové péče a ochrany přírody (nyní Památkový ústav) dne 10. 8. 1990

Věc: *Hluboká, zámecký park – žádost o povolení redukce srnčí zvěře v prostoru zámeckého parku.*

Vzhledem ke škodám na okrasných keřích a jehličnatých stromech, způsobených zvýšeným stavem srnčí zvěře v prostoru zámeckého parku Hluboká nad Vltavou, obracíme se na Vás se žádostí o povolení k redukci stavu srnčí zvěře o 1 – 2 ks ročně na tomto nehonebním pozemku.

Na základě předběžné dohody bude provádět redukci a průběžnou kontrolu pan XY, bytem....

Uvádíme potřebná čísla dokladů: č. zbrojního průkazu, druh zbraně, č. loveckého lístku, číslo průkazu Lesní stráže.

Podepsán ředitel K.T.

Dokument je orazítkován a podepsán Odborem vodního a lesního hospodářství a připojena poznámka, která věc povoluje: Odbor VLHZ souhlasí s redukcí srnčí zvěře výše uvedeným myslivcem.

Pozn. redakce

kopii smluvní dohody, úředního záznamu o podání vysvětlení na Policii ČR, i dopis s jednostrannou výpovědí dohody Národnímu památkovému ústavu ČB má redakce Hlubockého Zpravodaje k dispozici

Případ z pohledu policie

Pan nadporučík Bc. Martin Pešta z hlubockého oddělení Policie ČR byl tak laskavý, že se vyjádřil k projednání případu, který v průběhu září rozvířily noviny i televize, většinou pod děsivými titulky na téma: *Šílený střelec v hlubockém parku*. Jeho vysvětlení bylo natolik podrobné a pochopitelné, že se z něj dá vysledovat dějová linie případu, který přinesl na Hlubokou velké emoce a také roztrpčení.

Případ byl vyšetřen velice pečlivě a uzavřen jako přestupek.

Nebyl v něm opravdu žádný úmysl ohrožovat lidi a k obecnému ohrožení vůbec nedošlo, protože nebylo stříleno směrem ke skupině lidí ani jednotlivcům. Rozhodně nedošlo ani k tomu, že by nějaká střela mířila směrem k budově zámku, kteréžto zdání se bulvární noviny snažily vzbudit. Zrovna je doba, kdy je národ vyděšen tím, že se střílelo na Slovensku a v Budějovicích po manželích Malhockých. Je samozřejmě jasné, že hlubocký střelec není naprosto pachatel odpovídající tomuto typu, nicméně přesto se kolem případu rozpoutalo bulvární šílenství... Hlubočtí občané mohou zůstat klidní, případ nebyl šetřen jako přepadávání lidí se zbraní v ruce a magistrát Českých Budějovic jej v dohledné době uzavře.

• Případ jsme prošetřovali na základě několika oznámení, už v srpnu, říká *nprap. Bc. Martin Pešta*, kdy jsme zjistili, že dotyčný vjel do parku a ve vozidle měl lovecké zbraně. Vjel do parku oproti zákazu vjezdu, zbraně měl ve vozidle nabitě, a to zákon o zbraních a střílelých zakazuje. Střelná zbraň může mít náboj v nábojové komoře pouze v místech, které vymezuje zmíněný zákon, tedy na střelnici anebo na místech tomu určených (honební pozemky). Tam je možné vykonávat právo myslivosti, i když i tady musíte mít platné povolení na danou lokalitu a takové povolení se podle současných platných předpisů vydává vždy na jeden rok – jedná se o tzv. »Povolenku k lovu«.

Ovšem zámecký park je nehonební pozemek, a ač se dotyčný prokázal jak platnými doklady ke zbraním, tak dohodou s povolením odstřelu zvířete, nebylo možné ji akceptovat. Pokud zmiňovaný doklad budu brát jako povolení, tak bylo vydáno v roce 1990 a myslivecký zákon byl novelizován v roce 2001, kdy v něm nastaly kompletní změny a v podstatě velký zlom v platnosti různých předpisů.

Podle současné právní úpravy zkrátka zmíněná dohoda nemá náležitosti, které má mít. Jestliže máte zmíněny přímo nehonební pozemky, pak v mysliveckém zákoně jsou dnes přesně určeny situace, za jakých podmínek lze provádět právo myslivosti na nehonebních pozemcích. To znamená, když vznikne potřeba nějakou zvěř redukovat na nehonebních pozemcích, tak o redukci rozhoduje státní orgán. Je tam víc podmínek a rozhoduje tak, že jednou z podmínek je souhlas vlastníka pozemku, to jsou v tomto případě Památkáři. To je první předpoklad, bez kterého se nedá pokračovat. Pakliže ten souhlas je, tak státní orgán vyhotoví povolení na konkrétní den, konkrétním myslivcům, na konkrétní zbraň a konkrétní druh zvěře, která se bude lovit. A v tento den je nutno zajistit, aby do těchto prostor nikdo jiný nepovolaný nevstoupil. Tyto striktní podmínky je potřeba dodržet.

My bychom tento případ vyřešili už dřív před osudným pátkem, jenže jsme k tomu potřebovali písemné vyjádření Památkového úřadu v Českých Budějovicích, který jsme písemně obeslali, aby nám potvrdil či vyvrátil, jak je to s jejich souhlasem v souvislosti nám předložené dohody. Pokud by souhlas byl platný, tak jediné, čím bychom mohli argumentovat, bylo, že dotyčný od Památkového úřadu neměl písemné povolení k vjezdu vozidla do prostoru parku a byl by tam také porušen

zákon o zbraních a střelivu. Ale nebyl by porušen myslivecký zákon. Na písemné vyjádření jsme čekali a čekali – a teprve 10. září při střelbě, kdy se celá kauza rozvířila díky deníkům a televizi, nám v neděli volal ředitel Památkového úřadu, rozčílen na nás, že nekonáme. Nedali jsme se a vysvětlili, že bychom záležitost už dávno vyřešili, kdyby nám odpověděl na písemnou žádost, kterou jsme poslali k jeho rukám.

Odpověď jsme vzápětí dostali s tím, že Památkový úřad se od této záležitosti distancuje.

Každopádně po zjištění všech okolností – a věřte, že jsme vše šetřili opravdu pečlivě – pokud si k tomuto případu přečtete výklad trestního zákona, konkrétně trestného činu »Obecné ohrožení«, došli jsme k zjištění, že skutková podstata trestného činu nebyla naplněna. Státní zastupitelství v Českých Budějovicích se jednoznačně vyjádřilo, že se nejedná o trestný čin, ale přestupek. Byl porušen silniční zákon – vjezd vozidla bez povolení, porušen zákon o zbraních a střelivu – protože se střílelo tam, kde se střílet smí jen na povolení, a porušen zákon o myslivosti – protože nehonební pozemek vyžaduje jinak postavenou smlouvu (povolení), než kterou má dotyčný k dispozici.

Mám také myslivecké zkoušky, říká *nprap. Bc. Martin Pešta*, a věřím, že pohnutky dotyčného byly skutečně vedeny v dobrém úmyslu. Chápu ale také, že lidé z takového jednání mají strach.

Je to těžké, ono se při prošetřování této věci mluvilo i o případu odstřelu lišky, ke kterému zavadlo podnět město, ale i v tomto případě bychom shledali pochybení, protože i tady by bylo nutné dodržet určitý postup a získat příslušné povolení. Zde bych rád podotkl, že pokud by nastala situace, při které by byl ohrožen život a zdraví osoby, ze strany zvířete (nakaženého určitou chorobou např. vzteklinou) a vyžádání příslušného povolení by nebylo možné ihned zajistit (o víkendy či z jiných překážek), lze k takové situaci zavolat hlídku Policie ČR a policista by věc řešil v souladu se zákonem o policii, který tuto situaci přímo řeší.

Bez platných předpisů řešit situaci v parku nelze. Myslím, že se mi nepodařilo přesvědčit dotyčného o tom, že povolení, které má, není platné, ale v každém případě je srozuměn s tím, že v parku už se za účelem v dohodě popsaném neobjeví.

Rybářství Hluboká cz. s.r.o.
Tyršova 681, Hluboká nad Vlt

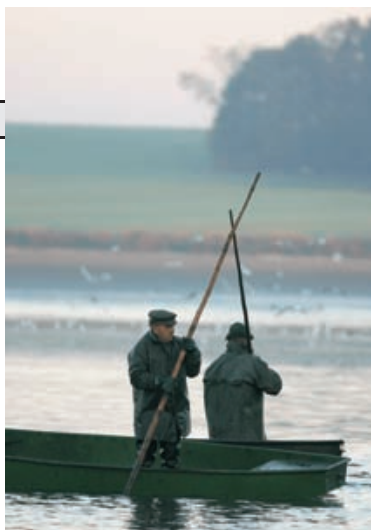
Podzim 2010 – termíny výlovů vybraných rybníků

Datum	Rybník	Katastr. území	Výměra v ha
7. – 8.10.	Voblánov	Dívčice	61,34
18. – 19.10.	Blatec	Dívčice	97,45
27. – 30.10.	Munický	Hluboká n/Vlt.	118,47
1. – 6.11.	Dehtář	Dehtáře	260,67

Návštěvníky upozorňujeme, že z technických důvodů může dojít ke změně plánovaného výlovu nebo zkrácení doby výlovu rybníka.

Případné informace o změnách získáte na telefonním čísle:
20 387 789 411.

Foto rybářů z loňských výlovů: Jan Pirgl

POSKYTUJEME PŮJČKY

až do 15 000 Kč

pro zaměstnané,
starobní důchodce,
invalidní důchodce
a ženy na MD.

TEL.724 581 907

Voda, moře, oceány

Pokud jste se nebyli podívat na jednodenní prezentaci dokumentárních filmů festivalu

Voda, moře, oceány v kině Panorama, pak tedy vězte, že jste udělali chybu!

Potápěčské a »podvodnické« sdužení kolem kavárničky Bali splnilo svůj slib a přeneslo na Hlubokou přehlídku festivalových filmů, které mají hodně co dělat s vodou – fakt hodně HLUBOKOU. Ty hlavní osoby, které jsou duší festivalu, totiž pánové Steve Loveček Lichtag a Jindřich Soukal, jako viceprezident, jsou muži, pro něž je potápění, filmování pod vodou a další cestovatelské a potápěčské aktivity běžným denním chlebem... a dobré pro nás je, že se do Hluboké zamilovali tak, že si řekli proč ne a proč ne tady? Takže festivalové dokumenty se promítaly celý pátek 17. září a my už se můžeme těšit na další ročník!

Pan Zdeněk Píkl v roli konferenciéra přivítal v podvečer obecenstvo krásnou větou. Řekl, že si během celého dne testoval u diváků, zda se uváděné filmy líbily a myslí si, že se většinou líbily. Pak se krátce zamyslel, mávl rukou a opravil se: *Co většinou! Všem se líbily!* A věřím, že to byla pravda. Filmy, jejichž tématem byla voda, byly vskutku úžasné.

Pan Steve Lichtag, neboli Zdeněk Loveček, je velmi zajímavá osobnost, nejen se dvěma jmény, dvěma rodnými čísly a dvěma pasy, je to muž, který nejenže je světoběžník a muž mnoha profesí, ale je také velký šoumen, umí úžasně vyprávět – a na rozdíl od mnoha mužů má také o čem. A ještě kolem sebe šíří skvělou náladu. Bohové ho zřejmě políbili několikrát a nadělili talentů víc, než je obvyklé.

V sále panovala rodinná atmosféra, zasedli v něm přátelé potápěči a hluboké VIP osobnosti, zahraniční hosté, neboť festival byl mezinárodní a natáčet sem přijela i rakouská televize ORF, a také všichni, kdo byli zvědaví na premiéru filmu.

Pan Jindřich Soukal vymyslel skvělou věc, že totiž Steve by měl poslední natočený film nejdříve vysvětlit, představit na diapozitívech a uvést tak hosty do reálu...

A tak si na jevišti potřásli rukama, předali zaslouženou cenu a pak už Steve spustil vodopád své vmluvnosti. První ročník na Hluboké si přál mít v odlehčené atmosféře, a to se podařilo – i když ten film, který jsme v závěru viděli, je dost dramatický, jeho aktéři při něm zhubli a odřeli si vlastní těla i vybavení – i když už prý ta ztracená kila zase nabrali.

Festivalová přehlídka nebyla soutěžní, přesto festival VODA MOŘE OCEÁNY rozdává ceny a občas také rozdává zvláštní ceny. Dnešek nebyl výjimkou a po zaznění krásné festivalové znělky s filmovými průhledy do mořských či jiných hlubin spojených s vodou, byla předána zvláštní cena. Putovala do Rakouska, nicméně částečně patří i Čechům! Oceněný charitativní projekt se velmi hluboce týká vody, dotýká se Konga a projektu Vodní kapky, vzápětí se ukázala souvislost s fotografiemi z Afriky v předsálí. Film k tomu projektu je rovněž zajímavý a jeho dva autoři, kteří film natočili, tak zdokumentovali úsilí, které podporuje Energie AG. Ta jako vlastník společností, které distribuují vodu v Evropě, odevzdá ze svého zisku v Čechách, Rakousku a jiných zemích za každý prodaný kubík vody jeden halíř... Za rok to dá dost peněz a za tyto peníze staví a opravuje studny v Kongu. Dojít si pro vodu znamená v Kongu ráno vstát v pět hodin, vzít obrovský kanystr a jít pět kilometrů k řece, tam nabrat špinavou vodu, dát si ji na hlavu a jít zase – většinou – do kopce zpátky do vesnice.

A s vodou uvařit, vyprat, umýt, a tak dále – je to opravdu těžký život, pro nás nepředstavitelný. Projekt už dělají zhruba třetí rok, dohlíží na něj česká i rakouská charita a podařilo se zpřístupnit pitnou vodu z mechanických studní pro zhruba 160 000 obyvatel.

Pan Steve Loveček vyzval »vnadnou, krásnou a příjemnou hostesku«, aby přinesla ze zákulisí cenu. Pravda, že po takovémto ohlášení se hosteska blížila velmi váhavě a trochu se rděla – ale – cena byla slavnostně předána!!!

Tímto momentem ukončil Steve oficiální část programu, odložil sako a objevilo se modré tričko festivalu, přivítal své kamarády, Marcelínu s bříškem a miminkem uvnitř, a vyslovil přání, aby si tento večer všichni slavnostně užili... a hned velmi napínavě začal představovat za pomoci úžasných fotografií jednak skupinu všech zhruba 15 lidí, která se na filmu podílela, jednak kus světa, který zcestovali a události, které natáčení provázely. Film vznikl rádo tři roky a začal prý hrozně divně. Nejdříve dlouho hledali vesnici, kde se ještě vorvani tradičním a vlastně primitivním způsobem loví, až nakonec se podařilo zjistit, že kdesi daleko v Indonésii je ostrov, kde je vesnice, která se jmenuje Lamalera...

Víte všichni, co je to vorvaň?

Malý potápěčský synek Soukalovic to dobře tuší, věděl, že velryba kojí velrybátka mlíčkem jako lidské maminky, ale chvíli váhal, kde přesně má vorvaň cecíky. Steve mu napověděl, že na břiše.

Fotografování a filmování filmu začalo na Alorských ostrovech. Stejně jako dřív, i dnes se připlutí vorvaňů hlídá z jakési kukaně na břehu a jakmile je zaznamenán typický pohyb a výstřik na hladině, pozorovatelé dávají zprávu posádkám lodí. K vorvaňovi se musíte přibližovat ze vzdálenosti 400 – 500 metrů, tedy půl kilometru, vezmete kameru a z velké vzdálenosti k němu plavete, nesmíte se moc mrskat a hrajete si na plovoucí dřevo,

ale přitom musíte dost usilovně plavat, abyste překonali proudy a musíte se mu trefit směrem na nos (oči má po stranách, tak aby vás nezahlédl). Když vás zaregistruje příliš brzy, tak to vezme rovně dolů pod hladinu, ocas nahoru, kterýžto moment právě dokumentovaly některé pořízené fotografie.

Potápěči strávili několik týdnů potápěním a fotografováním a všechny ty momentky jsou opravdu perné zasloužené. Většina je focená ve chvílích, kdy plavali jen se šnorchem, protože vorvani neradi bublinky. Vorvaň je dravec s největší ozubenou čelistí, který kdy na této planetě žil. Rádově má jeho tlamička asi šest metrů.

Protože se nějaké záběry moře fotily i shora, z nadhledu pohoří, snažili se tam vydrapat i za pomoci čtyřkolek, bohužel jedna čtyřkola s Marcelínou se překulila a příhoda nedopadla úplně šťastně, pro ni tento projekt na Alorchech skončil. Pro ostatní však pokračoval. *Naštěstí je už zase zdravá, vidíte, už se směje a zase je šťastná,* říká Steve s nadhledem vůdce výpravy, *ale znáte to, na našich akcích se to bez šrámu a zlomených ramenních kloubů neobejde, prostě se musí počítat s nějakým odpadem, pokaždé se tak trochu něco přihodí, ale když přežijeme, tak dobrý...*

Na místo konečného určení výprava letěla, jela lodí a zbytek dodrncala na střeše nákladáku. Prostě se tam nějak musíte dostat, cesta do Lamalery trvá pět dní, je to dost drastické, cestujete dohromady s místními lidmi, motorkami, kozami, jinými zvířaty a spoustou zavazadel, nalovenými rybami a žrádlem pro zvířata. Cesta je hodně vyčerpávající, usnete na lodi i vedle laboru se smradlavými sardinkami, cestou si k jídlu kupujete vajíčka a oříšky od domorodců. *Zbytek cesty na autobusu jsme si zabrali střechu, abychom se tam nacpali i s našimi zavazadly. Ta cesta trvala sedm hodin... To by nebylo nic tak hrozného, trochu blbý je, že jedete buší a řidič neřeší, že jsou tam větve a stromy a skoro se zdálo, že nemyslí na to, že má nahoře lidi. Takže při výjezdu jsme ještě vypadali relativně zdravě, ovšem na konci cesty už jsme různě krváceli z tržných ran.*

Za těch pár hodin jízdy dělal řidič asi 4 x generálku motoru, vždy ulehl pod vůz na banánový list, rozebrala se například spojka... Pokud byste mi dovolili použít výstižný výraz, prostě se mu cestou na autě posralo všechno, co mohlo. Protože se ten autobus pořád takhle rozsypával, až se rozsypal docela, tak jsme si cestou naskočili na okolo jedoucí nákladáček. Taký na střechu, ale malou nevýhodu to mělo, že tenhle neměl na střeše to zábradlíčko okolo.

Naházeli jsme tam věci a museli jsme si je držet a přece jen jedete trochu ve výškách, tak 2000 metrů nad mořem, a serpentínami. Honza Drobeček seděl vepředu – on je ho kus – a teď jak máte pocit, že když je někdo velkej, tak je takovej stabilní – tak jsme se ho všichni drželi. A v těch zatáčkách, když to všechno klouzalo ke straně, tak jsme se všichni drapli Honzy, a on nás řval – pusťte mě, já se ničeho nedržím...

Vesnice, do které jsme dorazili, je ideální místo na dovolenou, sice nemá pitnou vodu, není tam moc jídla, občas hladovíte, ale koupání nádherné. Všude kam se podíváte jsou malí naháčci, děti v barvě čokolády, krásná plát a velké oči a koupou se ve vlnách. Někdo nám poradil, ať přivezeme kopaček, zahrajem si, že míče milujou, akorát hned ten první den nám ho někdo ukradl.

Chlapeček s krásnými potápěčskými brýlemi, které nám dal Steve kolovat (žádal ovšem o čestné navrácení), jsou brýle vyrobené z bambusu a není přes ně nic moc vidět. Oni s tím opravdu dokáží lovit a strašně si jich váží, zřejmě je vyrábějí strašně dlouho a jsou vzácné.

Loď, se kterými loví dospělí muži, jsou strašně těžké a velice těžko se dostávají proti příboji a ze skalisek na širší moře, a jsou strašně děravé! Do nich teče! Posádka se skládá z harpunáře, jeho navigátora, který na něj křičí povely, (a právě začíná rukama diváků v Panoramě kolovat – naštěstí prakticky zkrácená – harpuna), potom z posádky deseti pádlujících mužů. A každá loď má minimálně 3 muže na vylévání vody. Nasedli jsme, vyjeli jsme, jedeme, jedeme a já se podíval do lodi a měl pocit, že se potápíme. Ale oni mají takový sáček, v tom nějaký sajrajt a takovou bambusovou tyčinkou tím ucpávají díry.

Nepotopili jsme se, prostě tu součinnost nějak stíhají a loď pluje. Domorodci loví delfíny – ano, bohužel, manty (to je taková ryba jako létající koberec) a vorvaně. Neloví velryby, ty jsou pro ně posvátné, protože lovci věří, že na ostrov připluli na hřbet velryby a že je ochraňují. Loví tedy pouze zubatou velrybu – vorvaně – a takhle vypadá zub z jeho čelisti (nechte kolovat, ale nešahaňte na něj, a ne abyste ho čmáždli!) Je to velmi vzácná věc, je to tzv. vorvaní slonovina, za to si mohou vyměňovat zboží na trhu.

Další pozorovatel, tentokrát lamalerský, vyhlíží vorvaně na

hladině – byl to vytrvalec, který se díval celý den a silně připomínal jednu z postav lovců z Bílé velryby. Ze začátku byli naši lovci filmových záběrů každý den ráno připravení v neoprénech, nastoupení na břehu, jenže vorvani nepřicházeli a tak pomalu lenivěli, a tak zvaně nebyli připraveni. To, co ještě předcházelo vyplutí, bylo rovněž velmi zvláštní. Musíte se totiž ve vesnici jít představit místnímu starostovi, říct, že chcete natáčet a fotit obrázky. Vyslovil svolení, byl příjemný, stejně tak jako na Hluboké pan Jirsa, akorát, že tam tak rychle neběhal ve svetr, ale byl takový pomalejší. Ano, řekl, můžete všechno, ale musíte dostat

požehnání od šamana, nějaký velrybář vám to zprostředkuje. Velrybáři tam totiž mají své klany, každá širší rodina má loď a všichni ve vesnici táhnou za jeden provaz.

U šamana se sejdou členové klanů, takže uplynulo asi deset dnů, než to zařídili, řekli, že máme přijít, vzít s sebou živého kohouta a pítí (pije se tam takový burčák z palmového listu – je to hodně nechutné!) a taky jsme s sebou měli betel, to je to, co domorodcům barví dásně a zuby načerveno, žvejká se to a plive, a je to naprosto hnusné. Takže s tím vším jsme tam přišli, sehnali jsme kohouta a cigarety a vydrápali jsme se na kopec k šamanově chýši, a on, nejmocnější osoba z vesnice, začal čarovat a nakonec řekl: Všechno, co jste přinesli, musíte tady ve stanu sníst a vypít. Kohoutovi uřízl hlavu, cákala krev, hodil ho na oheň a upekl z něj černý škvarek. Na závěr té báječné hostiny, my už téměř v bezvědomí, jsme dostali požehnání k lovu a šaman řekl: Otočte se a běžte, nezpomalujte, dojděte až do zátoky a ve chvíli, kdy dojdete k moři, budete moci vyjždět a bohové vás ochrání. A tak my se potáceli dolů z toho kopce a když jsme byli v půlce, tak já si vzpomněl, že jsem tam zapomněl stativ od kamery a otočil jsme se a drápal se zas do kopce zpátky. A když si toho za chvíli všimli ostatní, kde je Steve? Otočili se taky a šli za mnou. Takže za půl hodiny jsme se vrátili nahoru a šaman s vytřeštěnými očima koukal na mě a pak na kamarády, protože my jsme takhle porušili jeho kouzlo! Nicméně vyplouvat jsme mohli a snad nás i bohové ochránili.

Přístavní četa je moc důležitá, všichni si tam pomáhají a protože lodě těžko přistávají a jsou tak těžké a pak se musí vyvláčet po kuláčích dřeva pod přístřešky, tak všichni ze vsi musejí být nápomocní. Během plavby a lovu domorodci absolutně nejí a nepijí, posádka je zkrátka hladová, to my se cpali rýží, kterou

jsem si s sebou bral. Objevil se tam žralok a my se snažili, aby ho harpunář ulovil, křičeli na něj, povzbuzovali, ale harpunář dělal, že ho pět metrů před nosem nevidí. Schválně se díval na druhou stranu. Oni se jich bojí, pro ně je přízrak, nebojí se vorvaně, ale žraloků ano.

Pokud se jim podaří po dlouhém čase čekání ulovit vorvaně, přivlečou ho k vesnici ke břehu, voda je zbarvená do ruda jeho krví, pro všechny je to fantastický svátek, pro děti jako když přijede kolotoč a pout', šplhají se po ploutvích, dělají si z něj klouzačku. A nastane porcování, rychlé, než přijde příliv, bohužel někdy se najde v těle i nenarozené mládě, je to smutné, ale to je součástí reality.

Tihle lidé mají povoleno vorvaně lovit a je to nejstarší způsob lovu, ta rovnováha vorvaň – člověk, je tady opravdu spravedlivá. Často, v mnoha případech, oni umírají, vorvaň rozbije loď, stáhne je pod vodu, nebo je odtáhne zasažený harpunou někam úplně jinam. Jednou byli taženi strašně daleko, oni nechťejí přeseknout lano a přijít o kořist, a když je pak po pěti dnech vyčerpané a na pokraji smrti našla nějaká loď, tak za ten návrat do své Lamarely odevzdali svou loď i vorvaně, který nakonec svým zraněním podlehl.

Nastal čas premiérově uvést film Poslední lovci – zvu vás do míst, kde jsme zanechali srdce, hodně potu a úsilí, zvu vás do daleké Indonésie, do vesnice Lamalery! zvolal Steve Lichtag Loveček.

A musím říct, že ten film byl úžasný. A jaký asi musel být opravdový pobyt v téhle vesnici! Přenesete se do jiného světa, do koutu světa, kde oceán je součástí života celé vesnice. Do světa, kde vesnice dokáže existovat bez peněz, jen výměnným obchodem se svými úlovky na vzdáleném trhu, žije jako jedna rodina, kde si pomáhají všichni, kde se staří a vdovy po zahynulých rybářích samozřejmě podílí na kořisti ostatních.

To, že po představení nového filmu následovalo i občerstvení, kde nechyběly ani mořské potvůrky, bylo po shlédnutí a vydýchání dojmů, které nás vzaly za srdce, samozřejmě velmi sympatické. To, že se neporcoval vorvaň a nemuseli jste se pustit do jeho sušeného masa, ani zapíjet jeho tukem, jistě mnohé uchránilo od žlučnickového záchvatu. To, že jste se mohli dotknout potápěčů, kteří se nedávno dotýkali vorvaňů, největších zvířat na této planetě, to byl pro nás suchozemské krysy také adrenalinový zážitek.

A to, že na přímou otázku Steve Lichtag Loveček slibil, že festival dokumentárních filmů **Voda, moře, oceány** byl na Hluboké sice poprvé, ale určitě ne naposled, to je úžasná zpráva. Hluboká bude mít zase jedno NEJ.

Nenechte si film *Poslední lovci* ujít a nebo si objednejte knihu či DVD.

Ručím vám za to, že se vám bude tajit dech.

Ačkoliv mohou kytovci připomínat ryby, jsou to ve skutečnosti savci plně přizpůsobení životu ve vodě. Jejich tělo má proudnicový tvar, mají silnou ocasní ploutev, teplotu jim udržuje silná vrstva podkožního tuku, dýchají vzdušný kyslík jako ostatní savci, jejich nosní otvory jsou umístěny nahoře na lebce, jsou schopni echolokace a v neposlední řadě mají sluch vyvinut tak, že jim umožňuje pod vodou vnímat i směr, odkud zvuk přichází.

Rada těchto charakteristik je činí naprosto unikátními nejen mezi savci, ale vůbec mezi obratlovci. Navíc se jedná o jedny z největších zvířat, která kdy žila na naší planetě. Vorvaň, též vorvaň obrovský, tuponosý nebo tupočelý je největší z ozubených velryb a věří se, že jde o vůbec největší ozubené zvíře na světě, jaké kdy žilo – největší doložený jedinec pravděpodobně dosahoval až 28 metrů délky a váhy 150 tun.

Obrovská hlava vorvaně, jeho charakteristický tvar a v neposlední řadě ústřední role v románu Hermana Melvilla Bílá velryba, vedla mnoho lidí k tomu, že jej líčili jako archetyp velryby. Částečně díky Melvillovi je vorvaň obecně spojován s napůl mýtickým Leviatanem z biblických příběhů.

POSELSTVÍ VORVANÍHO KAMENE

Lamalera leží na skalnatém pobřeží nedaleko činné sopky Ale i v jižní části ostrova Lembata (Lomblen) daleko na východě Malých Sund v souostroví Alor. Je to poslední místo na světě, kde se loví velryby pomocí malých dřevěných člunů a bambusových harpun. O zdejších velrybářích se zmiňuje již jistý portugalský dokument z roku 1624.

Lov velryb tu každopádně existoval nejméně 200 let před připlutím amerických a anglických velrybářských lodí začátkem 19. století.

Lamalera má dnes kolem 1500 obyvatel, kteří neloví jenom velryby (vorvaň, kosatky, kulohlavce), ale také rejnoky, delfíny, žraloky, želvy nebo kapustňáky. Jen jeden druh je nedotknutelný – plejtvák obrovský. Pro vesničany je posvátný, podle legendy totiž na svém hřbetě přivezl první lid do těchto míst z ostrova Sulawesi (Celebes).

■ **Steve Loveček Lichtag** působil v divadlech v Karlových Varech a v Jihlavě. Následující tři roky po studiu byl pravidelně obsazován jak ve filmech, tak v pořadech české televize. V roce 1979 odešel do USA, Vyučoval herectví na Florida Academy of Dramatic Arts a tam také začal spolupracovat s divadlem Ta Fantastika. Od roku 1986 se Steve L. Lichtag začal věnovat výhradně filmu jako producent a později i jako režisér.

V roce 1988 natočil v Jihovýchodní Asii důležitý třídílný dokument *Quo vadis Cambodia* a v letech 1989-1991 v tehdejší SSSR šestidílný dokumentární seriál o gulazích, Sibiř-země žalu, země naděje. Od roku 1995 průběžně realizoval šestidílné tematické dílo *Hledání křišťálového světa* a poté slavný dokument *Carcharias – Velký Bílý*,

jenž měl premiéru v roce 2001 na NBC. V roce 2004 natočil další úspěšný film *Tanec modrých andělů* o nesmyslném a brutálním zabíjení velryb japonskými velrybáři. Film se setkal s velkým ohlasem širokého publika nejen u nás, ale i ve světě. Snímkem *Prapodivný svět* z roku 2006 poukázal na kontroverzní legální elektrodlov ryb v českých řekách. Téhož roku dokončil zatím poslední film *Mýtus jménem žralok*, kde se opět vrací k tématu Velkých bílých žraloků. V roce 2002 napsal knihu

Čekání na bílou smrt. Druhá kniha *Tanec modrých andělů* vyšla v roce 2006. www.lichtag.com

foto k článku Zpravodaji věnoval: viceprezident festivalu pan Jindřich Soukal (na fotografii s kamerou)

Sůl nad zlato? Možná. Čas nad zlato? Určitě!

Napadlo vás někdy, kolikrát za den slyšíme nebo řekneme: »Nemám čas, nestíhám, zas nestihnu to, co chci?« Čas nám začíná být hodnotou vzácnější než zlato, stále ho máme méně a méně a stále něco nestíháme. Podle sociologických průzkumů mají pocit nedostatku času více ženy než muži, logicky, je na nich pořád ten větší díl péče o děti, rodinu... Ano, víme o sobě, že máme málo času, ale – víme, jak jsou na tom ostatní? Nevíme. A když nevím, tak se zeptám... a ptala jsem se těch, u nichž jsem hodně exponovaný čas předpokládala – o rozhovor jsem požádala tři dámy, jejichž pracovní pozice má statut – TOP manažerka – generální ředitelku RRC Hluboká Lenku Havlovou, ředitelku Regionální agrární komory Jihočeského kraje ing. Hanu Hricovou a ředitelku Wellness centra RRC Hluboká Radku Schmiedovou. K rozhovoru jsme se sešly v jednom zářijově příjemném pátečním odpoledni v salonku restaurace RRC Hluboká.

A protože hlavním námětem rozhovoru byl čas, rozhodla jsem se ho neztrácet a prostě se rovnou ptát:

Dámy, jak jste na tom s dostatkem – nebo nedostatkem – času?

Jaký je váš typický pracovní den?

Lenka Havlová: Jsem ráda, že se ptáte až teď a ne třeba před čtyřmi měsíci, to bych snad ani nedokázala popsat (*před čtyřmi měsíci finisovaly dokončovací práce v RRC a souběžně Lenka Havlová ještě řídila hotel Podhrad, pozn. aut.*). V současné době můj pracovní den začíná ráno, kdy nejdřív zjistím, co se v RRC v době večera a noci objevilo k řešení, potom většinou dělám práci, která je v mé kompetenci, připravuji se na jednání a pracovní schůzky, řeším aktuální provozní a marketingové záležitosti, samozřejmě jsem také k dispozici klientům... a vlastně skoro každý den si slibuji, že půjdu výjimečně trochu dřív domů... a každý den večer zjišťuji, že pořád ještě jsem v RRC.

Poslední větu Lenky Havlové komentují Radka Schmiedová a Hana Hricová souhlasným »Ano, to známe, to máme také tak« a Hana Hricová plynule navazuje: Myslím, že všechny tři máme štěstí, že jsme se dostaly k práci, která nás baví. Osobně ani nedokážu striktně rozdělit den na čas na pracovní nebo nepracovní. Mám dvě děti, takže se mi vlastně pořád nějak prolíná profesní zaneprázdnění s časem věnovaným rodině a službě pro město.

(ing. Hricová je členkou Rady a zastupitelstva Města Hluboká nad Vltavou, pozn. aut.) Ráno vypravím děti do školy, potom většinou jedu do úřadu. Tam se věnuji agendě, různým jednáním, zajišťuji jednání orgánů naší komory, plním úkoly představenstva. Často cestuji. Mám schůzky na úřadech, podnicích i mimo Jihočeský kraj. Přednáším na seminářích, pořádám vzdělávací, ale i společenské akce, věnuji se medializaci zemědělské problematiky. Jednám s agropodnikateli, profesními organizacemi, školami, politiky apod. Vždy v zájmu jihočeských zemědělců a potravinářů. Někdy se domů vracím později večer, občas pracuji i o víkend. Není výjimkou, že si z práce nosím notebook plný domácích úkolů.

Radka Schmiedová: Tak asi neřeknu nic jiného, než už tady řečeno bylo, do RRC přijíždím ráno, vyřizuji provozní věci, marketingové, hodně času věnuji klientům, koordinuji všechny služby wellness, čas utíká hodně rychle a když se konečně zastavím, tak je večer a já si jen říkám, co všechno jsem ještě chtěla stihnout a nestihla... Naštěstí můj manžel má své zájmy a koníčky, dcera je 18 let a taky už žije svůj celkem samostatný život, takže mám u nich výhodu určité tolerance.

Lenka Havlová doplňuje: Ještě nemusím řešit problém, jak zkoordinovat práci s péčí o děti, navíc můj manžel je také tolerantní, prostě už si za ty roky zvykl, ale máme malého pejska, který samozřejmě pozornost a péči potřebuje a jsou také ty domácí práce, které za mne nikdo neudělá... takže se snažím to zvládat tak, aby bylo splněno vše, co splněno být má, v práci i doma.

Všechny tři jste zmínily rodinu, domácí povinnosti. Nevím, jestli by totéž při rozhovoru o práci zmínili TOP manažeri – muži. Obecně se má za to, že to muži v »šéfovských« pozicích mají snazší, méně se setkávají s despektem. Jaká je vaše zkušenost?

Hana Hricová: Ne, z genderového pohledu se s despektem nebo nějakými problémy nesetkávám. Možná spíš ze začátku jsem musela překonávat takovou nedůvěru ze strany členů i statutárních zástupců naší organizace, to jsou zkušenosti praktici, zemědělci, kteří mne vnímali jako blondatou novinářku, která viděla krávu maximálně z rychlíku...

A viděla jste krávu i zblízka? Uměla byste jí třeba i podojit?

Hana Hricová: Jasně! Mám z dojení i zápočet... Postupem času se ty pracovní vztahy vyjasnily a fakt si nevybavuji, že bych se setkala s nějakým nekorektním jednáním.

Nedá mi to se nezeptat – vy jste jedinou ženou v sedmičlenné Radě města Hluboká nad Vltavou. Když projednáváte nějakou záležitost, žádost, investici, vnímáte, že váš pohled je dejme tomu emotivnější, jiný než pohled vašich kolegů?

Hana Hricová: Pokud dokážu objektivně posoudit, tak myslím, že ne. V náhledu a názorech na jednotlivé věci hrají roli spíš osobní zkušenosti a znalosti toho kterého projednávaného bodu. Osobně jsem párkrát musela bojovat spíš sama se sebou. To když se mé pravicové, konzervativní postoje střetly s mým nadměrně vyvinutým sociálním citěním. Nikdy jsem nezaznamenala, že by se kolegové radní vyhranili »testosteronovým« přístupem k řešení problémů. Naopak, jsou velcí gentlemani a já s obdivem jako houba nasávala jejich »znalost terénu« a schopnost konsensuálního jednání ve prospěch našeho města.

Lenka Havlová: Moje zkušenost je podobná, jsem v hotelnictví už dlouho a hlavně na začátku mi zkušenosti kuchařů a čišníků dávali najevo určitou převahu – co já jim budu vykládat o provozu, když oni mají na place nebo v kuchyni »odchozeno« plno času... Ale to už je opravdu čas hodně minulý a pevně věřím, že dnes díky svým zkušenostem mohu říci, že být ženou není pro ředitelskou pozici nevýhodou, možná spíš naopak...

Používáte při jednáních »ženské zbraně«?

Lenka Havlová: Ne, to snad ani ne, jednání musí být věcná, ale možná máme výhodu v tom, že máme víc empatie, víc dovedeme předvídat, vnímat náladu nebo celkově osobnost partnera k jednání nebo klienta...to mi právě tady v RRC, kde je naší prioritou individuální, přátelský přístup, připadá hodně důležité...

Radka Schmiedová opět souhlasně pokyvuje hlavou a přidává svou zkušenost: Ano, naše práce je hodně o komunikaci s lidmi, a tím je myslím dáno, jestli si dokážeme získat respekt nebo partnersky rovnocenný přístup. Docela spokojeně musím říci, že ve sportu, který je mou profesí, se pohybuji od 18 let a za tu dobu jsem se s nedobrým chováním a přístupem, které souvisely s tím, že jsem žena, setkala pouze jednou. Tou otázkou, která je položena, se člověk asi běžně nezabývá, ale když už o tom začnu přemýšlet, tak Wellness centrum RRC je už třetím centrem, které jsem realizovala, vybudovala a fakt si nevzpomínám na nějaké »genderové nevhodné« chování.

To zní pozitivně....asi tu pozitivitu trochu naruším otázkou, zda se kvůli svým pozicím setkáváte se závisí, pomluvami? Přece jen, pohybujete se v zajímavém prostředí, nosíte kostýmký, šaty... to může být primární příčina závisí, že?

Lenka Havlová: Nevím, jsem snad obklopena lidmi, kteří závisí netrpí. **Hana Hricová:** ...a pokud trpí, tak to do očí pochopitelně neřeknou. Snažím se tyhle věci nevnímat, nebo je vidět s nadhledem, nedovolit jim, aby ovlivnily můj vztah k lidem. Ostatně ani vlastně nevím, co by mi kdo mohl závidět.

Radka Schmiedová: Také mám pocit, že s přímými projevy závidí se nesetkávám... ale nejsem naivní, abych věřila, že nějaké nejsou! Vlastně...ano, negaci v reakcích okolí jsem zaznamenala v době, kdy jsem onemocněla...a léčila se a přitom pracovala, vlastně souběžně s nejintenzivnější a pro mne fyzicky náročnou léčbou hekticky finišovaly práce tady v RRC. A našli se lidé, kteří říkali, že kvůli honbě za penězi obětují své zdraví... přitom to bylo úplně jinak. Kdybych byla zůstala doma a nepracovala, tak bych asi tu nemoc nezvládla... a taky bych vlastně zahodila ty dva roky předtím, kdy jsme realizaci projektu připravovali a ztratila bych sílu s nemocí bojovat a... a víte co? Pojďme změnit téma...

Souhlasím, ale než ho změním, musím to říct, určitě za nás všechny: Radko, máte náš obdiv. Velký. A teď už ta změna: jaké jsou podle vás tři nejdůležitější vlastnosti, které by TOP manažerky měly mít, respektive, mají?

(Tato otázka vyvolala živou diskusi, ve které se nakonec dámy shodly na více než třech vlastnostech ... a tedy odpověď je jejich společná)

Lenka Havlová, Hana Hricová, Radka Schmiedová: Schopnost dobré komunikace s lidmi, především. Cílevědomost, důslednost. Vytrvalost. Odolnost. Určitě schopnost umět řídit čas svůj i čas druhých.

A zase fenomén času... Času je málo, většinou nemáme čas se ohlížet, ale přesto vás o ohlednutí do dětství poprosím – čím jste chtěly být jako malé? Snily jste o práci ředitelky?

Lenka Havlová (s trochu nostalgickým úsměvem): Nechtěla jsem být ředitelkou, to určitě ne. Ráda a snad dobře jsem malovala, kreslila, chtěla jsem být ilustrátorkou dětských knih. Ale nelituji, že ji nejsem, hotelnictví je zajímavé a také svým způsobem tvůrčí, kreativní...

Hana Hricová: Od dětství se moje zájmy točily kolem zvířat, chtěla jsem být ošetřovatelkou koní nebo veterinářkou, později se k tomu přidalo psaní, nakonec se to propojilo, vystudovala jsem vysokou zemědělskou školu, pracovala jako novinářka a když přišly děti a už nešlo sloužit víkendy nebo večery v redakci, tak jsem přijala nabídku vést úřad jihočeské agrární komory...

Radka Schmiedová: Ředitelkou jsem tedy fakt být nechtěla, jako malá jsem se hodně věnovala sportu, ke kterému mne vedli rodiče, hlavně tatínek... a také jsem malovala, kreslila, tvořila. Moc jsem chtěla jít na keramickou školu v Bechyni, to byl můj velký sen... jenže v tom roce obor, který jsem chtěla, neotevřeli... a tak bylo rozhodnuto a šla jsem na sportovní gymnázium...

Mluvíme o dětství, a to bývá spojeno s představou idylického dostatku času, neboli se vracíme k původnímu námětu rozhovoru. Čas – dejme tomu jeden volný den – kdybyste ho měly, jak byste ho chtěly prožít?

(A tohle byla první otázka, kterou jsem dámy značně zaskočila a nad odpovědi chvíli přemýšlely s viditelným údivem: Volný den?? Co to je??)

Hana Hricová: Jste mne zaskočila, trochu... No, volný den... tak asi ráno bez budíku, potom snídaně, dobrá káva a čerstvé noviny. Nespěchání. Pak asi vyjížďka na koni, výlet s dětmi za mými rodiči, samozřejmě oběd, který bych nemusela vařit a večer třeba setkání s přáteli u piva...

Lenka Havlová: Volný den... určitě s manželem a psem, kterým díky své dlouholeté vytiženosti hodně společného času dlužím. Možná někde v přírodě, na procházce... nebo poznáváním krás jiných krajů a jejich kulturních památek...

Radka Schmiedová: Tak kdyby to měl být volný den, který bych určitě moc chtěla, tak by to byl den, který bych celý prožila se svou dcerou... kdekoliv, prostě s ní být... A určitě bych také chtěla být někde v přírodě, na Šumavě.

Mluvíme o volném dni a vám zatím ubíhá během rozhovoru pracovní čas. Takže je možná na čase rozhovor ukončit – a popřát vám, aby ty volné dny nezůstaly nesplnitelným přáním a aby váš čas měl v sobě pořád tu radost z práce, která u vás byla zřetelná po celou dobu rozhovoru. Všem třem děkuji, že jste si na náš rozhovor udělaly čas. Lucie Burianová

K rozhovoru si tentokrát dovoluji přidat osobní pohled: Po počátečních rozpacích (Opravdu musíme mluvit o sobě? Nemohly bychom probrat nové trendy v gastronomii? Agrární politiku? Nejúčinnější posilovací stroje? Ne? Tak dobře...) se rozhovor rozvinul do skutečně velmi příjemného, kultivovaného povídání. Bylo zřejmé, že všechny tři dámy jsou zvyklé formulovat přesně, věcně a že umí nejen mluvit, ale i naslouchat. V rozhovoru nechyběl uvolněný smích i hodně emotivní chvíle, to když Radka Schmiedová mluvila o své nemoci...

A naprosto zřetelné a velmi sympatické bylo nadšení a zaujetí, s kterým dámy o své práci mluvily. A také to, že v mnoha věcech a zkušenostech se shodovaly. Bylo to opravdu velmi příjemně prožitý čas jednoho zářijového pátečního odpoledne... dámská sešlost... Jak by možná řekla paní Hricová, prostě se sešly čtyři baby a pořádně všechno probraly. Koneckonců... je přece čas babího léta, ne?

foto zleva doprava: Hana Hricová, Lenka Havlová, Radka Schmiedová

Indická kuchařka

Jmenuje se Mala, pochází z Indie a protože ji baví vařit, pozvala si zvědavé české kuchtíčky domů. Výuka začala nad šálkem černého čaje s mlékem, ovšem obohaceného kořením! Voněl, byl silný a povzbudil nás do práce.

A tak jsme si uvařily kuře po indicku, nicméně protože s námi byla i jedna vegetariánka, dostalo se i na tutéž směs, jen místo masa byly použity brambory. Obě verze byly vynikající, jemné příjemné chuti, a to i přesto, že se v ingrediencích objevují chilli papričky a jiné pikantní koření.

V Indii se prý pálivá chuť neřeší, jsou na ni zvyklé i děti. Mala říká, že jí v české kuchyni moc chutnají české polévky, ale knedlíkům, ba ani těm sladkým, na chuť nepřišla.

Vařilo nás v maličké kuchyňce šest, práce nám šla od ruky a možná bychom takové mnohoženství v domácích pracích uvítaly. Uvařily jsme si a pochutnaly jsme si. Příští lekce bude na sladké téma. Tak jestli máte také chuť se něco přiučit, zkuste recept od Mali a nebo volejte (387 688 124, od 10 do 14 hod.) a zkuste dámský dýchánek s výukou vaření. (I když vlastně – muži samozřejmě vyloučení nejsou!)

Suroviny:

– 4 lžice přepuštěného másla (nebo 2 lžice oleje a 2 másla) – 4 střední cibule (na kostičky) – 3 kousky skořice

– 5 tobolek zeleného kardamonu – 3 palce (2,5cm) zázvoru (strouhaný) – 6 stroužků česneku – 2 červené chilli papričky (nebo lžice prášku) – 2 lžice kurkumu – 2 lžice semínek koriandru – 2 lžice rajčatového protlaku – 10 lžic bílého jogurtu – 3 lžice mandlí (namleté) – 5-6 kuřecích prsíček (na malé kousky) – 2 lžice rozinek (nepovinné) – 2 lžice strouhaného kokosu

Postup: 1. Na tlusté pánvi na středním plameni rozpustíme máslo, cibuli, skořici, kardamon – 2. Přidáme zázvor, česnek, kurkumu, koriandr. Dvě minuty smažíme, pak přidáme protlak. – 3. Přidat jogurt, míchat a nechat to trochu vyvařit. Přidáme další lžici jogurtu. Všechny jogurt přidáme natříkrát. – 4. Dolijeme vroucí vodu, až se všechno zakryje. Když vše, ubrat plamen a 10 minut zvolna vařit. – 5. V jinačí pánvi zatím (na nízký plamen) opražit mandle. Pak je vyndat. – 6. Místo mandlí dáme máslo či olej a smažíme kuře. – 7. Mandle, kuře, rozinky a kokos přidat do omáčky. Vařit na malém plameni 25 min. – 8. Když omáčka vypadá suše, přidat ještě drobet jogurtu, nebo vody. Ochutnat a dochutit trochou soli.

9. Připravíme rýže a podáváme!
Dobrou indickou chuť!

Prodám dveře vchodové plastové a okna. Dále zahradní chatku 4x3 m. Vše nové z neuskutečněné stavby. Sleva z PC. Přivezu. Tel: 777 106 709

Pomáhat a chránit... a vychovávat

»Mááááá, dneska byla u nás ve škole policie!!« Touto větou určitě ve čtvrtek 9. září mnoho dětí školou povinných oznamovalo maminkám největší událost dne. Ano, v hlubocké základní škole skutečně byla policie... ale tentokrát ne proto, aby se zabývala různými nepravostmi a nekalostmi, ale právě proto, aby nekalostem a nepravostem u dětí a mládeže předcházela.

Ano, dne 9. 9. se v hlubocké základní škole konala velká akce pro žáky tříd 1. stupně. Akce byla připravena v rámci koncepce programu prevence sociálně – patologických jevů dětí a mládeže, kterou připravilo hlubocké oddělení Policie ČR (nadporučík Bc. Martin Pešta) ve spolupráci s Centrem volného času (Lucie Burianová) a základní školou (ředitel Jaroslav Schmied). Pro děti byl připraven bohatý a podle reakcí dětí zajímavý program, na kterém spolupracovali: místní oddělení Policie ČR Hluboká nad Vltavou (nadporučík

Bc. Martin Pešta a nadstrážmistr Miroslav Syrovátka), tiskové oddělení Krajského ředitelství Policie ČR České Budějovice (nadporučíci Regina Tupá a Milan Bajcura), kynologové Policie ČR, pracovníce Českého červeného kříže České Budějovice a hlubočtí hasiči – členové Sboru dobrovolných hasičů Hluboká nad Vltavou.

Program začal na hřišti – ukázkami práce policejních kynologů a služebních psů. Byly předvedeny cviky poslušnosti psů, přinášení předmětů na povel, vyhledání pachatele, práce psů při zadržení a eskortě podezřelých osob. Ukázky byly samozřejmě doplněny poutavým výkladem kynologů o výcviku a chování psů.

Po ukončení této části programu se žáci rozdělili do skupin a vydali se na připravená stanoviště. V tělocvičně pro ně byla připravena ukázka daktyloskopie – snímání otisků a zajímavé vyprávění o dalších metodách identifikace osob. Na druhém stanovišti v tělocvičně pak děti získávaly zajímavé informace a vědomosti o bezpečném chování v dopravním provozu.

Na stanovišti ve fitness na děti čekaly ukázky první pomoci. Umělé dýchání, masáž srdce, obvazování ran, fixace zlomenin, ale i informace, co dělat, když se stanou účastníky nějaké krizové události – to všechno děti velmi zajímalo. A neméně zajímavá byla i ukázka hasičské techniky. Velké hasičské auto má tolik zajímavých technických prvků... a hlubočtí hasiči trpělivě vysvětlovali, k čemu která hadice nebo ventil slouží a hlavně – jaký je průběh zásahu u požáru. Nechyběly samozřejmě ani informace o protipožární prevenci a bezpečném zacházení s ohněm.

A nakonec opět děti čekalo setkání s policií. V této části programu měly děti možnost seznámit se s výstrojí a výzbrojí policistů... a nejen seznámit, ale všechno si pořádně prohlédnout a vyzkoušet!! Z možnosti mít v ruce pravou policejní pistoli byly děti zcela nadšené. Zajímavé byly také ukázky přístroje na měření alkoholu, pouta, neprůstřelná vesta a mnoho dalších předmětů. Děti velmi zaujal i výklad policistů, zaměřený nejen na základní informace o práci a pravomocích policie, ale také, jak jinak – informace o tom, co je považováno za přestupek a nebo dokonce trestný čin a co by tedy děti v budoucnu rozhodně dělat neměly.

Vše bylo dětem podáno velmi přístupnou, vstřícnou formou a reakce dětí svědčily o tom, že by byly schopny naslouchat ještě velmi dlouho. Dopoledne však uběhlo rychle a nastal čas rozloučení. Jak se jindy děti na oběd těší, tak tentokrát se jim odejít do jídelny nechtělo a s faktem, že dopoledne je u konce, je smířilo až ujištění, že tato akce rozhodně nebyla poslední a určitě budou další.

Nadšení a spokojenost dětí určitě bylo všem, kteří akci připravili, nejlepším poděkováním... přesto ještě jednou děkujeme všem, kteří akci Den s Policií ČR, SDH Hluboká nad Vltavou a a ČCK České Budějovice připravili. Vždyť – má-li škola vychovávat děti pro život, pak právě znalosti o bezpečnosti, záchraně života a prevenci úrazů nebo rizikového chování jsou pro život nesmírně důležité.

Lucie Burianová

Dort s deseti svíčkami a sladkou vzpomínací polevou

»Táááá, žáci, dávejte pozor, povíme si něco o Hluboké nad Vltavou. Kdo by věděl, čím je naše město charakteristické a známé?? Nikdo? No, tak si vyvoláme... třeba žáka Nováka! Tak, Nováku, co je pro Hlubokou typické??«

»Ééééé... tak že tady je zámek... a podzámčí... a taky 40 hospod, teda, éééé, restaurací... jo a taky máme 3 divadla!!«

»Špatně, žáku Nováku!! Zámek máme, to souhlasí, hosp...ééé, restauraci taky pozhnaně, to ano, ale divadla máme 4!!«

»Nene, pančelko, 3!!«

»A já ti říkám, že máme 4! Protože kromě těch tří často prezentovaných je tu přece ještě... Dramatický kroužek Centra volného času!!

A v letošním roce dokonce oslaví 10 let od svého založení!!«

Ano, je tomu opravdu tak. Už deset let (takže vlastně déle než dva z «dospěláckých» souborů) existuje divadlo, ve kterém hrají děti. Desetiletý příběh... jak začal? Jak jinak, nápadem. Na jedné Radě rodičů před deseti lety zazněly připomínky, že škola nemá více zájmových kroužků (ano, v té době bylo kroužků jen šest). A tak mne napadlo, že by možná děti mohl bavit dramatický kroužek. Od nápadu byl už jen krok

k rozvěšení letáčků po škole, kdo by chtěl chodit do dramatického kroužku... Přihlásilo se 27 dětí! Dodnes je živě vidím před sebou... ty zvědavé oči – jaké to hraní bude? Co budeme hrát? Po pravdě, to jsem se sama sebe ptala taky... co budeme hrát, tak, aby si zahráli všichni, aby někdo neměl jen roli mlčící muchomůrky a nebylo mu líto, že druzí mají větší role? Prošla jsem všemožné archivy her a zjistila, že hra s 27 zhruba stejnými rolemi prostě není. Co zbývalo, než tedy takovou hru napsat... a napsat každou roli pro konkrétního »herce« tak, aby mu seděla, aby se mu dobře mluvilo... První hra byla vánoční fantazie o narození Ježíška, hráli jsme v rámci školního představení v KC Panorama... A pak už následovaly další hry nebo pásma... hráli jsme 21 dalmatinů, Piráty ze základky, hráli jsme série scének, inspirovaných pohádkovými postavami. A také jsme hráli – totiž – děti hrály – příběhy, ve kterých se děti proměnily v historické postavy... Anežku Českou, kněžnu Libuši, Karla IV. a další v neopakovatelném vánočním představení v Alšově jihočeské galerii... nebo také Marii Terezi, Matu Hari, Kleopatru, Kryštofa Kolumba, Wolfganga Amadea Mozarta a další ve fantazijní hře na téma Škola.

A hráli jsme Loutkáře – příběh o srdci a hraní a divadle a také o lásce... právě o lásce k divadlu... Snadno se to napíše – hráli jsme nebo »dětí hrály«. Ale cesta od prvních zkoušek k okamžiku, kdy hrajeme na jevišti, je dlouhá. Před deseti lety jsme začínali v úplně prázdné místnosti, nebylo tam nic, jen holé bílé zdi a podlaha. Že nemáme židle, nábytek? Nevadí, jsme herci, máme fantazii, prostě si budeme hrát, že máme – a můžeme kouzlit s představami, jednou je naše místnost zámecká komnata, podruhé třeba psí bouda. Proč ne? Nemění se jen místnost, měníme se i my... zkoušíme různé etudy, měníme se v rytíře, princezny, krále, ale třeba i v krokodýla, lyžaře nebo kosmonauta. Talent k hraní je vítán, ale pro práci v »dramatáku« není úplně podmínkou – mnohdy víc než talent dokáže snaha a nadšení. Učíme se pohybovat, ztvárnit slova pohybem, učíme se pantomimu... Učíme se pracovat se scénářem, rozvíjíme slovní zásobu. Učíme se po-řád-ně a NAHLAS vyslovovat, učíme se texty... uff, někdy to jde lehce a někdy to drhne. Občas bývá i zklamání, to když se zjistí, že původní představa – hrát divadlo je vlastně jen takové chození po jevišti v princeznovských šatech – narazí na realitu... Jéé, to se jako mám UČIT nějaké věty? A když tu větu řeknu špatně, tak ji musím říci znovu? A ještě u toho myslet na správný pohyb a výraz a na to, jakou repliku navazuji? Ufff! A znovu, dokud to není tak, jak to být má? Pááání, ono je to divadlo vlastně dost náročná věc!! A to jsme jen u zkoušek... co teprve, když máme vejít na jeviště... před obecenstvo... tak to tréma, zrádkyně, krk svírá a jazyk dřevění, ruce roztřese a paměť ovládá... Ale i s trémou se dá bojovat a většinou to byl boj vítězný a potlesk malým hercům byl zasloužený.

Deset let. Hráli jsme, hráli jsme si, užili si hodně legrace... některé zkoušky jsme toho víc nasmáli než nahráli... Deset let... první dva roky působil dramatař samostatně, posléze se stal součástí Centra volného času (a vlastně byl pro založení Centra takovou prvotní inspirací...) Původně prázdná bílá místnost je dnes barevně vymalována, je v ní zrcadlová stěna, potřebný nábytek, máme kostýmy, rekvizity... a hlavně pořád máme chuť hrát. Deset let... dramatařem prošlo přes 120 »hereček« a »herců«. Někteří s námi hráli několik let (a bylo znát, že jsou rok od roku lepší, zkušenější, někteří si zahráli i s »velkými« divadelními soubory), někteří si to prostě vyzkoušeli a zjistili, že je to zase tak moc nebaví.

Deset let... to je určitě více než vhodná příležitost poděkovat všem, kteří nám pomáhali a podporovali nás – takže velké díky paní Mileně Thalerové za neocenitelnou (a bohužel nedoceněnou) práci a pomoc při tvorbě kulís a kostýmů a velkou podporu při produkci představení, panu Petrovi Pišovi za ozvučovací a nahrávací spolupráci při všech představeních vánočních i »letněslavnostních«. Všem, kteří dramatickému kroužku věnovali různé kostýmy a rekvizity, všem maminkám, které před představením pomáhaly s oblékáním a líčením. A především – velké poděkování patří všem, kteří po představení přišli a herečky a herce pochválili, dali najevo, že naše hraní má smysl, že potěšilo – to totiž byl (nepočítám-li drobné sladké odměny) jediný a myslím, že nejkrásnější honorář pro náš herecký soubor.

A poděkování největší?? Samozřejmě – všem, díky kterým měla a má desetiletá existence Dramatického kroužku smysl – tedy všem, kteří byli nebo jsou členy kroužku. Chtěla bych vám nejen poděkovat – byli jste úžasní – ale hlavně vás pozvat na malé vzpomínkové setkání, které bude dne 22. října 2010 od 17. hodin v Centru volného času – v naší současné zkušebně v 1. patře pavilonu mimoškolní výchovy – vchod ze hřiště. Všichni jste velmi zvání... těším se na vás, posedíme, zavzpomínáme, prohlédneme staré i novější fotky, připraveno bude i občerstvení, sfoukneme deset svíček na narozeninovém dortu... jo, a zopakujte si, jak se vyslovuje a jak musíme vždycky stát na jevišti (áááno, správně, vždycky čelem k hledišti, jasně), si vás vyzkouším, jestli jste to nezapomněli :-)

Lucie Burianová

Základní škola Hluboká nad Vltavou **uděluje pochvalu žákovi 8. A. třídy, Radku Krepšovi**, za vytvoření prezentace z přírodopisu, která obsahovala 160 obrázků saveců. Její tvorbě věnoval svůj volný čas o letních prázdninách. Prezentace bude využívána k výuce přírodopisu i v dalších letech. Mnohokrát děkuji a přeji hodně úspěchů v dalším studiu.
Mgr. Lenka Dvořáková, vyučující přírodopisu

Ohlas minulosti

Připomenu zajímavosti z doby před více jak sto dvaceti lety – v roce 1884.

Tehdy časopis **ROLNÍK**, vydávaný okresním spolkem hospodářsko – lesnickým v Budějovicích, informoval čtenáře (výpis F.K.): – Hospodářská beseda v Zahájí byla založena 26. března 1883, čítá 29 členů a pořádá besedy o úkolech hospodářských.

– 14. listopadu 1883 byla v Purkarcích pořádána hospodářská schůze, přítomni byli místní učitelé, pan farář, i další hospodáři a hospodyně. Pan Tomáš Čermák přednášel o užžitku ovocného stromoví. Hospodáři byli vyzváni k osetí velké kukuřice a k sázení cukrovky pro Knížecí cukrovar v Budějovicích – oznámení o připravované hospodářsko – lesnické a živnostenské – průmyslové výstavě krajinské v Budějovicích v době od 31. srpna do 15. září 1884

– v Purkarcích se konala 2. března Rolnická beseda, jejím starostou byl zvolen pan František Maruška z Chlumce, za jednatele přijat pan Antonín Ambrož. Členové besedy vysázeli v obci 80 ovocných stromků.

– do purkarecké Rolnické besedy, která se pravidelně měsíčně schází, přistoupili noví členové p. František Šachl, farář z Kostelce, Vojtěch Stehlík z Lišnice, Jan Lexa a Václav Hajný z Poněšic a Josef Čuba, mladší učitel z

– krajinská výstava v Budějovicích (31. 8. – 15. 9. 1884) měla veliký úspěch! Účastní byli okolní šlechtici, chovatelé koní, ryb, řemeslníci a další. Na závěr výstavy bylo rozdáváno ceny (výpis z hlubockého okolí F. K.): Za ovocnářství a vinařství obdržel stříbrnou medaili pan František Vácha, knížecí zahradník v Hluboké nad Vltavou. Jan Hovorka z Chlumce získal 1. cenu, stříbrnou medaili a 3 dukáty za polní hospodářství a koně do tahu. František Maruška z Chlumce byl odměněn bronzovou medailí a 15 zlatými (penězi) za ošetřování koní. V téže kategorii dostal odměnu 15 zlatých Jan Kubata z Hluboké.

– Téhož roku pokračovala purkarecká Rolnická beseda přednáškami pana Aloise Boudy z Němčic o chovu hovězího dobytka, o pozemkové orbě hovořil pan František Maruška, rolník z Chlumce.

– Zajímavý zdravotně hygienický inzerát otiskl časopis Rolník: Město Budějovice vypisuje ofertu na pravidelné vyčišťování a vyprazdňování veškerých stok a kanálů, odvoz výkalů a hnoje z domů vnitřního města.

(Děkuji panu Václavu Fyrbachovi z Hluboké za zapůjčení časopisu Rolník, ročník 1884)

František Kvapil

RE/MAX
prodává nejvíce realit na světě

Jsem RE/MAX realitní makléř pro tuto lokalitu a nabízím Vám:

- / bezplatnou a nezávaznou konzultaci
- / pomoc s orientací na trhu nemovitostí
- / prodej či pronájem Vaší nemovitosti
- / kompletní realitní a právní servis
- / hypotéku zajistím vždy výhodněji
- / profesionalitu, rychlost, odbornost

Ing. Luboš Janeček
Realitní makléř

Těším se na jednání s Vámi.

RE/MAX AB Normal, Biskupská 129/1
370 01 České Budějovice
Tel.: 608 124 488, 386 352 995
E-mail: lubos.janecek@re-max.cz
www.re-max.cz/abnormal

Purkarce. Pan Alois Knapp přednášel o chovu hovězího dobytka.

– v další Besedě sdělil Antonín Ambrož své zkušenosti o zavlažování pozemků a luk v době sucha

Nová rubrika: Za nás chytřejší!

Vždycky jsem záviděla starým latiníkům, že na každou situaci měli přiléhavé latinské přirovnání. A víte dobře, že nastávají v životě situace, kdy by bylo lepší mezi zuby procedit místo peprné nadávky něco moudrého. Možná se vám uleví stejně a ještě budete vypadat chytře. Tuhle latinu totiž používali i postavíčky v komiksu o Asterixovi.

To ale neznamená, že nemají hlubokou historickou hodnotu. Tak se hezky uče a přístě jistě oslníte!

Ab imo pectore. Z celého srdce.

Acta est fabula! Hra skončila! (Tato věta oznamovala konec představení v antických divadlech (viz. Plaudite...))

Ad augusta per angusta! Přes obtíže ke slávě!

Alea iacta est. Kostky jsou vrženy. (Jistěže víte, kdo to řekl: Caesar při překročení říčky Rubikon r.49 př.n.l. – čímž údajně odstartoval občanskou válku)

Audaces fortuna iuvat. Odvážnému štěstí přeje.

Aut Caesar, aut nihil! Buď César, nebo nic!

Beati pauperes spiritu. Blahoslavení chudí duchem. (Bible, Nový zákon, ev. sv. Matouše, Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum – Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské.)

Carpe diem. Užij dne. (Carpe diem quam minimum credula postero – Užij dne a nic nevěř budoucnosti! Horatius, Ódy I, 11, 18)

Ceterarum rerum prudens! Opatrní v jiných věcech! M.Tullius Cicero, Pro Quintio, III.

Contraria Contrariis Curantur! Protiklad budí vyléčen protikladem! (základ allopatického, od Hippokratových zásad odvozeného, lékařství)

Cogito, ergo sum. Myslím, tedy jsem. (René Descartes, Počátek filozofie.)

De facto. Ve skutečnosti.

Delenda Carthago. Kartágo je nutno zničit. (M. Porcius Cato starší (Ceterum censeo Carthaginem esse delendam)

Desinit in piscem mulier formosa superne. Rybím ocasem končí žena krásná nahoře.

Diem perdidit. Ztratil jsem den. (Flavius Vespasianus Titus, císař 79-81 n.l.)

Dignus est intrare. Kdo je hoden, nechť vstoupí. (Jean-Baptiste Poquelin (Moliere), Zdravý nemocný)

Divide et impera. Rozděl a panuj! (možná Ludvík XI. (Divide, ut imperes regnes – Rozděl, abys mohl vládnout) nebo možná Niccolo Machiavelli... Není doloženo, že by Římané svou zahraniční politiku takto přímo nazývali, nicméně je pravda, že ji také občas praktikovali.)

Donec eris felix, multos numerabis amicos. Dokud ti štěstí bude přát, budeš přátel mít mnoho. (Ovidius, Žalozpěvy, I, 9, 5)

Dulce et decorum est pro patria mori. Je sladké a správné zemřít za vlast. (Horatius, Ódy, III, 2, 13)

Errare humanum est. Chybovatí je lidské. (Srovnej např. Seneca, Controversiae, 7, 1, 5 (Quam facile erramus homines) nebo M.Tullius Cicero, Philippicae, 12, 2 (Cuiusvis hominis est errare!))

Exegi monumentum aere perennius. Trvalejší než kov pomník jsem postavil. (Horatius)

Felix natalis dies sit tibi. Všechno nejlepší k narozeninám.

Felix qui potuit rerum cognoscere causas. Šťastný, kdo mohl poznat příčinu věcí (událostí, skutečností, dějů) (Vergilius)

Gloria victis! Čest poraženým!

Illico presto! Okamžitě a rychle!

Ipsa facto. Tím pádem.

Ita diis placuit! Jak se bohům zlíbilo!

Ita est! Tak jest!

Maior e longinquo reverentia. Na dálku se vzdává větší úcta. (Císař Tiberius [Tacitus, Letopisy, I, 47]

Morituri te salutant! Na smrt jdoucí tě zdraví! (Gladiátoři tak zdravili císaře při vstupu do arény. C. Suetonius Tranquillus, Životopis Claudiův, XXI, 6)

Nigro notanda lapillo! (Dnešní den) se zapíše černým kamínkem! (Spíše přeložit: Zapišeme černým uhlem! Římané totiž označovali šťastné dny bíle křídou, nešťastné černě uhlem. **Albo dies notanda lapillo** – Den hodný označení bílou křídou. např. Catullus, Básně, 68, 148 nebo Persius, Satiry, II, 1-2)

Nihil conveniens ad decretis eius! Nic vhodného k jeho rozhodnutí!

Non omnia possumus omnes! Ne všichni můžeme všechno! (Lucilius, Macrobius, Satiry 6.1.35 nebo Vergilius, Zpěvy pastýřské, VIII,63)

Nunc est bibendum. Nyní je třeba pít. (Horatius, Ódy, I, 37, 1)

O fortunatos nimum, sua si bona norint, agricolas. Jak jsou rolníci šťastni, když vlastní výhody znají.

Ó tempora, ó mores! Ach časy, ach mravy! (M.Tullius Cicero Řeč proti Catilinovi, I, 1, 2)

Panem et circenses. Chléb a hry. D. Iunius Iuvenalis, Satiry, X, 81 (výrok o politice císařů o uspokojování lidu a odvracení pozornosti od problémů. 1– 2 stol. n.l.)

Plaudite, cives! Tleskejte, občané! Obvyklé zakončení Plautových nebo např. Terentiových komedií (Plaudite cives acta est fabula)

Qualis artifex pereo! Jaký to umělec ve mně hynie! C. Suetonius Tranquillus, Životopis Neronův.

Qui bene amat, bene castigat. Kdo dobře miluje, dobře kárá.

Quid novi? Co je nového?

Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur, quomodo, quando? Kdo, co, kde, za čí pomoci, proč, jak, kdy? Základní zřetel při zkoumání právního případu nebo při vyšetřování.

Quo vadis? Kam kráčíš? Bible, ev. sv. Jana, XIII, 36 (Quo vadis Domine?)

Quod Erat Demonstrandum. Což mělo být dokázáno.

Quomodo vales? Jak se máš?

Quot capita, tot sensus! Kolik hlav, tolik názorů!

Redde Caesari quae sunt Caesaris. Vrátime Caesarovi co je Caesarovo. Bible, evangelia – sv. Matouš, sv. Marek, sv. Lukáš

Sic transit gloria mundi! Tak pomíjí sláva světa! Věta používaná od 15. století při korunovaci papeže, pronáší ji jeden z duchovních třikrát za sebou přičemž spaluje před novým papežem tři hrsti koudele. Věta tedy bývá spíše překládána: Tak pomíjí světská sláva.

Signa inferre! Praege! Concursum! Ad gladios!

Infestis pilis! Do útoku! Vpřed! Na zteč! Taste meče! Vztyčte kopí! Rozkazy používané v římských legiích.

Sine qua non. Nezbytné, bez toho nelze. Právní latina.

Sol lucet omnibus. Slunce svítí pro všechny. Petronius, Satiry, 100

S.P.Q.R. Římský senát a lid. Senatus Populus Que Romanus – oficiální název římského státu.

Sursum corda. Vzhůru srdce. C.Iulius Caesar promlouvající k vojsku před bitvou nebo též: začátek mešní preface (katolická modlitba díky, Bible, Starý zákon, Pláč Jeremiášův, III. 41.

Summum ius, summa iniura. Vrchol práva, vrchol bezpráví. Cicero dokládající, že křivdy mívají často původ v zlomyslném a chytráckém výkladu práva – O povinnostech.

Timeo Danaos et dona ferentes. Bojím se Danajských, kteří přinášejí dary. (danajský dar = trojský kůň). Láokoón, trojský kněz (Quidquid id est, timeo... – Ať je to cokoli, bojím se...). Vergilius, Aeneis.

Tu quoque fili! Ty také, synu! G. Iulius Caesar... Sueton tvrdí, že Caesar zemřel mlčky, nicméně dodává, že podle některých autorů řekl řecky M.I.Brutovi »Kai sy teknon«. Do latiny se to též překládá »Et tu, mi fili« (I ty, můj synu). Dále je možné se v Shakespearově tragédii Iulius Caesar setkat s verzí »Et tu, Brute« (I ty, Brute)...

Ubi solitudine faciunt, pacem appellant. Kde udělají (Římané) poušť, říkají tomu 'přinést mír'. Tacitus, O životě a mravech Julia Agrikoly **Una salus victis, nullam sperare salutem!** Jediná záchrana poražených, nedoufat ve spásu! Vergilius, Aeneis.

Uti, non abuti. Užít, ne zneužít.

Vade retro! Ustup! Např. Terentius, Phormio nebo Bible, Nový Zákon, sv. Marek VIII,33 (Vade retro me Satana - Odstup, Satane)

Vae victis! Běda přemoženým! Livius, Od založení města nebo Plautus, Pseudolus.

Vanitas vanitatum et omnia vanitas. Marnost nad marností, vše je marnost. Bible, kniha Kazatel, I, 2

Veni, vidi, vici. Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem. Caesar, ohlašující senátu své vítězství nad Farnakem II., králem pontským (47 př.n.l.). C. Suetonius Tranquillus, Životopis božského Iulia, 37,2; totéž uvádí i Plútarchos, Souběžné životopisy, I.Caesar 50

Video meliora proboque deteriora sequor. Vidím dobro, schvaluji je, avšak sleduji zlo. Ovidius, Proměny, 7:20 (vnitřní boj princezny Médei)

Vinum et musica laetificant cor. Vín a hudba rozveselí srdce. Částečně Bible, Žalmy 104,15

Stručný přehled latinských citátů v komiksu o Asterixovi. U citátů chybí kolonka »Vyslovuj«, latinská výslovnost se několikrát změnila. Nyní se tedy vyslovuje jinak, než za dob Caesara (čti: Kaesara nebo též Cézara.)

Hluboká nad Vltavou o.s a její projekty

V minulém čísle hlubockého zpravodaje jsem vás obecně seznámil s projekty, které Hluboká nad Vltavou o.s. připravuje. Dovolte mi nyní představit vám postupně všechny tyto projekty. Jedním z aktuálních projektů, který se v případě přidělení dotace bude realizovat, je **Vltavská pěší stezka v lokalitě Hluboká – Zámostí**.

Celá pěší stezka bude tvořena okruhem o délce 2 km a bude obsahovat sedmnáct zastávek, které jsou sestaveny v souladu s krajinným rázem oblasti. Povrch stezky bude travnatý, pouze na určitých zastávkách bude použit materiál jako je písek, štěpka či prosívka. **Pěší stezka byla navržena a připravena Davidem Šťastným ve spolupráci s Petrem Stehlíkem.** Předpokládaný termín otevření je 1. května 2011.

Jednotlivá stanoviště

1. stanoviště – vstupní brána

– vstupní brána tvoří začátek celé stezky. Její součástí budou informační cedule s pravidly a informacemi o pěší stezce. Brána bude tvořena z dřevěného proutí a doplněna dalšími zajímavými prvky.

2. stanoviště – vodník Česílko

– stanoviště zaměřené pohádkově. Součástí stanoviště je vrba s ručně vyřezaným vodníkem Česílkem, posezením s výhledem na řeku a hlubocké lesy. Pro realističnost prostředí bude místo dozdobeno sítěmi apod. Stanoviště bude samozřejmě nabízet i naučnou část, a to v podání stylových cedulí se všemi pohádkami o vodnicích. Tvar upravovaného stanoviště bude kruhový o průměru 12 m.

3. stanoviště – relaxační plácek

– relaxační plácek je místem pro odpočinek, pohodu a slunění, prostor vysečený téměř jako golfový green, vytvoří krásné prostředí pro piknik s příjemným dřevěným posezením či spánek v ručně vyřezaných dřevěných lehátkách. Na stanovišti nebude chybět ani stylový slunečník pro případ velkého vedra.

4. stanoviště – přírodní rozklad

– toto stanoviště má návštěvníky naučit, jak správně kompostovat trávu, větve a další přírodní materiály.

5. stanoviště – vrbový tunel

– okolí pěší stezky je obklopeno velkým počtem vrb, část pěší stezky bude tajemná a povede skrz staré a nově vysazené vrbové stromy. Vrbový tunel bude 2 metry široký a 15 m dlouhý.

6. stanoviště – vodní radovánky

– řeka Vltava lemuje pěší stezku celou její polovinou, proto se součástí stezky stane i vodní zastávka s vodním skluzavkou, záchytnou sítí a houpačkou do vody. Zastávka nabídne i relaxační prostředí v podobě laviček a stolku. Ani na stanovišti vodní radovánky nebude chybět naučný prvek. Zde bychom spíše mohli říci historický prvek města Hluboká nad Vltavou. Cedule s historií voroplavby, starého koryta řeky Vltavy či plavby zábavných plavidel, která vždy soutěžila o to, kdo bude první v Purkarci. Stanoviště vodních radovánek bude kruhové. Doplněním bude naučná informativní cedule s názvem „každá kapka se počítá“. Zde se dozvíme něco o spotřebě vody a jak můžeme vodní zdroje šetřit.

7. stanoviště – plácek

– plácek nabídne prostor pro rozvoj sportovních dovedností v blízkosti řeky Vltavy, rodiče si zde budou moci zahrát petanque, minifotbal, freesbee, kriket či pouze hodit svému čtyřnohému příteli aport. Obdélníkové stanoviště bude o rozměru 14 x 10 m.

8. stanoviště – ptačí svět

– v oblasti pěší stezky je možné zahlédnout mnoho zajímavých druhů ptactva. Obří vrba poskytně prostor pro hnízdění různých druhů ptáků v podobě maket, které se v oblasti vyskytují. Informační cedule nás podrobně informují o každém druhu. Samozřejmě bude lavička pro dostatečný odpočinek.

9. stanoviště – výhled

– relaxační místo, kde je vidět na starou oboru a skálu, která vede po levém břehu Vltavy. V tomto prostoru bude naučná pouť starou oborou a přehled úspěchů hlubockého lovu. Dále zde budou k dispozici informace a shrnutí nejlepších houbařských prostor v okolí Hluboké nad Vltavou. Stanoviště výhled nám navíc nabídne praktickou zkoušku našeho zraku.

10. stanoviště – malinový palouk

– malinový palouk bude jídelním koutkem celé pěší stezky. Výsadbou desítek keřů malin toto stanoviště nekončí. Opět budou využity tabule s popisem jedlých a nejedlých bobulí a lesních plodin. Malinové pruty budou vysazeny v kruhu o průměru 10 ti m.

11. stanoviště – rybářský kout

– řeka Vltava je rájem rybářů, proto na ně ani na pěší stezce nezapomínáme. Pro rybáře bude vytvořen prostor nejen pro chytání ryb, ale také informační cedule o rybářství na Hluboké, rybách v řece Vltavě a další zajímavosti z rybářské historie na Hluboké.

12. stanoviště – kruháč

– na Kruháči se začneme postupně odklánět od toku řeky Vltavy a pomalu začneme vstupovat do aktivní části pěší stezky. Kruháč je místo, které bude zcela dotvořeno až po několika generacích. Duby, které zde budou vysazeny, budou jednou tvořit základ příjemného parku nejen pro hlubocké občany, ale také turisty Hluboké. Kruháč bude posledním místem před aktivní částí pěší stezky. Lidé si zde budou moci v klidu odpočinout po návštěvě malino ostružinového palouku a následně jít dál.

13. stanoviště – plážový průchod

– terén celé stezky není pouze travnatý, ale části stezky jsou posety říčním pískem. S říčním pískem se setkáme několik desítek metrů za kruháčem. Projít tímto prostorem bez dotyku písku bude možné zvládnout pouze po dřevěných koláčích různé výšky a různého rozměru, tři různé obtížnosti vám otevrou dveře do části aktivního odpočinku.

14. stanoviště – přírodní posilovna

- přírodní posilovna je tvořena čtyřmi stanovišti o délce cca 800 metrů. Stanoviště budou tvořena tak, aby si každý jednotlivec mohl protáhnout a procvičit většinu částí svého těla. Samozřejmě jsou informační cedule s přesným popisem a zátěží. Mezi jednotlivými stanovišti budou sprinterské rovinky pro zatížení nohou. Každé stanoviště bude o velikosti 6 x 4 m.

Možné rozdělení posilovacích stanovišť: – prvky ke správnému protažení – prvky pro rozvoj horní části těla – ruce, záda, nohy – břicho, protažení

V dalším čísle hlubockého zpravodaje Vás seznámím s dalším z projektů, které sdružení realizuje. **David Šťastný, předseda sdružení**

Navštivte nově otevřenou obchodní kancelář České pojišťovny:

OBCHODNÍ KANCELÁŘ **ČESKÁ POJIŠŤOVNA**

- ŽIVOTNÍ POJIŠTĚNÍ
NOVÝ DIAMANT PRO CELOU RODINU
- ÚRAZ POJIŠTĚNÍ
NOVÝ MULTIRISK PRO CELOU RODINU
- DĚTSKÉ POJIŠTĚNÍ
SE ŠPÍROVÁNÍM SLUNÍČKO PLUS
- MAJETKOVÁ POJIŠTĚNÍ
STAVBY, DOMÁCNOSTI, ODPOVĚDNOSTI
- PENZIJNÍ PŘIPOJIŠTĚNÍ
- POJIŠTĚNÍ MOTOROVÝCH VOZIDEL
- GESTOVNÍ POJIŠTĚNÍ
- ČP INVEST
- POJIŠTĚNÍ ZDRAVÍ

POČET	08.00 – 12.00	14.00 – 17.00
PA	14.00 – 17.00	

Čestná cena: 100 Kč **ČESKÁ POJIŠŤOVNA**

OBCHODNÍ KANCELÁŘ **ČESKÁ POJIŠŤOVNA**

Sjednání pojištění a informace
Bartuška František
Mlýnská 903
Hluboká nad Vltavou 373 41
mobil: +420 603 606 663
e-mail: bartuska@servis.epoj.cz

DÁREK
PŘI PRVNÍ NÁVŠTĚVĚ

Čestná cena: 100 Kč **ČESKÁ POJIŠŤOVNA**

Hlubocké zvony slaví pět let

System zavěšení zvonů v kostele sv. Jana Nepomuckého

Stavby kostelů, kaplí a kapliček jsou tím nejcennějším, co nám doba zachovala, jsou pamětníky a svědky událostí, které již byly zapomenuty a zvony byly v minulosti důležitým prvkem všech možných veselých, smutných i tragických událostí, které se odehrávaly v obcích. Zároveň to byl i první varovný systém a ukazatel času. Zvonění ve mě vždy vzbuzuje úctu, pokoru a sváteční pocit. Tuhle hezkou charakteristiku vyslovil Aleš Raus, když jsme si o zvonech a kapličkách povídali.

Náš pan farář P. František Halaš je na Hluboké historicky relativně krátkou dobu, ale přišel vlastně ve stejný čas, jako nové zvony do kostela. Rozhovor s ním přineseme v příštím čísle Zpravodaje, stejně tak jako pokračování povídání o kostelích a zvonech v Purkarcí, Kostelci a třeba také na Poněšické zvonici.

Kostelečtí získali zvon od firmy Perner Pasov v roce 2001, takže za rok oslaví už deset let od této události a slavnosti setkání rodáků. Tehdy nechali odlít i malé zvonečky z pravé zvonoviny, jeden mám doma a zvoní opravdu krásně, prostě jinak než všechny ty obyčejné kovové, keramické, plechové či jiné zvonky. Má hlas, protože zvonovina umí mluvit a zpívat. Ve všech případech, kdy se k nám na Hlubocko vracely nové zvony, byly odlity firmou Perner Pasov, za spolupráce s jejím českobudějovickým zástupcem MUDr. Martinem Kloubem, který se na akcích kolem zvonů podílel.

Tehdy v září 2005 to byl slavnostní den, se sluncem a modrou oblohou, kdy se vznesl proti obloze každý ze tří zvonů, aby ho okénkem kostela vnesli dovnitř a zavěsili.

Vzpomínáte? Psalo se ve Zpravodaji právě před pěti lety...

Nastala dlouho očekávaná chvíle –

svěcení a zavěšení zvonů odlitých pro naši farnost i pro všechny občany v Hluboké nad Vltavou. Jedná se o završení několikaletého úsilí vynaloženého na opravu kostela sv. Jana Nepomuckého.

Ohlédnutí do minulosti:

1) V roce 1846 během dostavby hlubockého kostela, byly do věže zavěšeny tři zvony: největší a nejstarší Josef pořízený r. 1725 o váze 840 kg, menší Donát z r. 1629 o váze 335 kg, nejmenší Jan Nepomuk z r. 1815 o váze 225 kg. Oba posledně jmenované zvony, Donát a Jan, nepřežily první světovou válku. V roce 1916 byly zrekvírovány pro vojenské účely. Po válce muselo uběhnout deset let, aby Hluboká opět mohla čekat na odlití zvonů.

2) Roku 1929, tehdy budějovický zvonář, Rudolf Perner ulil dokonce hned tři zvony se jmény Václav (1935 kg), Jan (460 kg) a Maria (329 kg). První údery nových zvonů patřily těm, kteří se nevrátili z bojišť světové války. Bohužel ani tyto zvony nezvonily Hluboké dlouho. Za německé okupace byly znovu zrekvírovány. Od té doby až do dnešních dnů ohlašoval poledne a svolával na bohoslužby jediný zvon – Josef.

3) Potřetí!!! Do třetice všeho dobrého!!! – 12. srpna 2005 byly pro celé naše společenství, nyní pasovským zvonářem Rudolfem Pernerelem, znovu odlity tři zvony – Václav, Jan Nepomuk a Vojtěch. Zvony nesou jména našich národních mučedníků a je dobré vědět něco o jejich životech.

Sv. Václav – ochránce našeho národa a český křesťanský kníže. Sv. Jan Nepomucký – ochránce nejen našeho kostela, ale i celého města. Sv. Vojtěch – ochránce našeho národa a první český biskup. Nové tři zvony váží dohromady 1512 kg.

A historický zvon Josef, který s námi zůstával věrně po všechny zlé i dobré časy sv. JOSEF – ochránce církve, žil v 1. století Nazaretě jako tesař, byl pěstounem Ježíše a oporou pro Marii, matku syna Božího.

Odlévání našich nových zvonů byli přítomni i zástupci našeho města, kteří se přihlásili na zájezd místní organizace KDU-ČSL, která výjezd na požehnání zvonů do Pasova organizovala. Po příjezdu do zvonářství Perner poprvé viděli dva zvony již odlité (Václava a Jana). Dozvěděli se postup výroby zvonů od stavby formy z cihel a jílu, přes tvarování jílové formy dřevěným žebrem, jehož tvar je pro každou firmu specifický a určený zkušenostmi zvonářů i tradicí

Zvon Václav

Nejstarší hlubocký zvon obsahuje uvnitř, podobně jako kostelní zvonice, celou řadu nápisů připomínajících pravděpodobně kostelníky a zvoníky...

firmy, až po určování tónů zvonů, když se ke zvonům přidávají další jako v našem případě.

Zvonovina je složena ze 78 % mědi a 22 % cínu – v tavicí peci se se slije v bronzovou slitinu. Formy zvonů jsou uloženy v zemi a zasypány. Od pece vedou k těmto formám strouhy, které přivádějí rozžhavenou zvonovinu. Atmosféra při odpichu byla přímo skvělá. Když dělníci spolu s panem Pernerem vše připravili, pronesl kněz Jiří Kašný žehnající modlitbu, aby se práce na zvonech povedla a přinášela užitek a radost všem, kdo budou hlasy našich zvonů poslouchat. Při odpichu teplota v dílně rázem stoupla a bylo slyšet bubláni a prskání kovu a do toho povely mistra, Rudolfa Pnera. Bronz ve formách se musel ještě promíchat, aby se zabránilo tvorbě nežádoucích bublin, které by pak dílu vadily. Vršky zalitých forem se nakonec zasypaly popelem a potom zvony musí pomalu chladnout, aby nepopraskaly a mohly být převezeny v pořádku do našeho města k posvěcení a zavěšení ve věži kostela.

Věříme, že odlití a posvěcení zvonů je historickou událostí pro naše město a slavností nás všech. Doufejme, že po dlouhé věky bude zvon Josef a k němu přidaná slavná trojice Václav, Jan Nepomuk a Vojtěch znamením plynoucího času, když budou ohlašovat poledne a večer. Budou nám průvodci naším životem, když budou vybízet ke vzpomínce na Boha, když budou hlásat radost novomanželů po uzavření sňatku, ale také vyjadřovat naději člověka na poslední cestě k věčnému odpočinku. Stanou se společníky nejen nám, ale i budoucím pokolením. *použita slova Tomáše Krále*

Pernerové jsou tyrolský zvonařský rod, působící v Českých Budějovicích

a Plzni od 18. do 20. století. V současnosti dílna sídlí v Pasově. Nejstarší známý zvonař z tohoto rodu, Jan Perner, pocházel z Tyrolska. V r. 1702 se přestěhoval do Plzně, kde od r. 1703 začal odlévat zvony. Po jeho smrti v r. 1741 převzal dílnu syn Jan Josef Perner, který ji vedl v letech 1741 - 1768, kdy zemřel. Dílna v Plzni nedosáhla takové proslulosti jako budějovická větev.

Budějovická větev

Syn Jana Josefa Pnera jménem Josef Perner (1747 – 1804) po smrti otce odešel do ciziny, v r. 1772 se usadil v Českých Budějovicích, kde převzal dílnu po zvonaři Antonínu Pöglvi, a založil tak budějovickou větev rodu Pernerů. Kromě zvonů vyráběl také cimbály, pumpy, roury a jiné kovolijecké výrobky. Jeho zvony

ovšem nebyly příliš kvalitní a často musely být přelévány. Dílnu po něm vedli jeho synové Jan Karel Perner (1778 – 1834) a Jan Vojtěch Perner. V další generaci vedl dílnu Antonín Perner (zemřel po r. 1891) a Josef Perner. Ve čtvrté generaci byl hlavní osobností dílny Rudolf Perner (I.) (1858 – 1933), syn Antonína. Poté Rudolf Perner (II.) (1899 – 1982). V r. 1946 byl nuceně vystěhován, dílna pak byla znárodněna a působila jako součást Závodů umělecké kovovýroby. Perner pak svou dílnu obnovil v Pasově. Jeho syn Rudolf Perner (III.) (1929 – 1973) zemřel dříve než otec, dílnu tedy převzal vnuk Rudolf Perner (IV.) (narozen 1969), který stojí v jejím čele dodnes. *O firmě najdete informace na stránkách www.zvonyperner.cz*

Nové vysvěcení kapličky Panny Marie a sv. Vojtěcha v Zámostí

Kapličky mám rád, říká Aleš Raus, ředitel Podniku městského hospodářství, protože jednak jsem věřící člověk, jednak si myslím, že je to odkaz, který nám zanechaly minulé generace. Myslím, že až my tady nebudeme, tak tyhle věci tady pořád budou jako připomínka lidského života a toho duchovního v něm. Určitým způsobem nás přesahují a přenášejí jakýsi odkaz o nás jako sdělení do budoucna. A je mi líto, když někde jedu kolem božích muk nebo kapliček a vidím je neopravené, ponechané osudu.

U nás na Hluboké se začaly opravovat po revoluci docela časně. Jedním z prvních lidí, který byl jakýmsi motorem v téhle věci, byl pan doktor Jakubiček, který byl velkým zastáncem a znalcem téhle části historie a na začátku 90. let, kdy já jsem nastoupil do PMH a znal se s ním ještě z dob, kdy k němu děti chodily na prohlídky, jsme tohle téma hodně diskutovali. Významně v tom pomohl Tomáš Jirsa, který zájem a vůli města se této věci věnovat, prosazoval.

Takže já objížděl Hlubokou tak jako tak v rámci svých povinností a situaci mapoval a dohledával, hodně v tom pomohl Jarda Stropnický z Hrozněovic, který zas má zmapovaný jejich kout kraje kolem Kostelce. Dávali jsme to dohromady a můžu říct, že v našem regionu – tak říkajíc hlubockém knížectví – už neopravenou kapličku nebo Boží muka nepotkáte.

Vytvořili jste seznam a odškrtovali jednotlivé položky?

Nevytvářeli jsme žádný seznam, ale troufám si říct, že se jednalo tak možná o 40 Božích muk a kapliček se opravovalo minimálně 10 až 15. Některé se znova postavily a trochu posunuly, tady v Zámostí u výjezdu na Poněšice, jak se zvedala vozovka, se prakticky ke kapličce už nedalo ani sejít. Další v Purkarcích se zaměřila, nafotila, nakreslila a postavila se naprostá kopie. Opravoval se nespočet dalších kapliček, poslední, kterou jsme opravovali, byla u Bavorovic. O té jsem ani nevěděl, ale zase Tomáš Jirsa se o ní dozvěděl ve spolupráci s člověkem, který mapuje osudy kapliček v Čechách. Ona bývala kdysi u cesty, ale poměry s mostem se změnily a díky nadjezdu se tam nedalo ani zajet. Když se posekala kukuřice, mohli jsme k ní sjet a opravit ji.

Nechápu, že to tak ještě dneska někde mají, že jim leží u cesty do vsi rozbořená boží muka a nikoho to nebolí. Bohužel i u nás dochází k vandalismu, v některých případech, už dvakrát v Kostelci, kde byl zničen litinový kříž. Řečeno slovy jednoho našeho pracovníka: *Tak ono to přežilo Němce, válku i komunisty a nakonec to rozmlátí nějakí pitomci.* Přitom, když se škoda ohodnotí, vyšplhá se opravdu vysoko, kdyby se pachatel našel, náhrada by ho přišla na dost peněz. A nevím, jestli se ještě najde firma, která by vyrobila litinový kříž. Naším zdrojem oprav je hřbitov a součásti ze zrušených hrobů, kdy se mohou použít staré kříže.

Jarda Stropnický ve svém hroznějovickém a kosteleckém rájónu hledal a vyhrabával kříže v zemi

u zničené vesnice Jaroslavice, našli, opravili a jsou vlastně všude tam, kde původně byly. Krásný kamenný kříž stojí u Bezdrevy před kolejemi na pravé straně, na kterém asi kdysi visel Kristus, kterého už ovšem odtud někdo odnesl. Tam už jsme obsikali a naproti se narazilo na kameny z budování základů železnice, které jsou dnes zasazeny na hlubockém nádraží. Hezky opravený kříž najdete přímo v Zámostí v nové zástavbě za Křesínským dvorem, kde jeden z místních občanů, který zde bydlí – ač tuším ateista – zdevastovaný uražený kříž na krásném původním kamenném podstavci velice citlivě vrátil do života.

Je dobře, že náš kraj patří k těm, který tolik neníčil historii postavenou rukama pradědečků...

Jednak se uvádí, že kapličky mají i jistou magickou návaznost v krajině, jednak se stavěly na místech nějaké události, jako třeba se dělaly smírčí

kameny, a jednak bývají na rozcestí, a vždycky to mělo nějaký smysl. Poslední kapličku, která tady u nás v okolí vznikla, postavilo Stavitelství Vácha a stojí za Bezdrevem po pravé straně, když se vyjíždí na hlavní silnici mezi Dasným a odbočkou na Čejkovice, hned u hlavní cesty. Ta kaplička je nová, postavená až po revoluci a objednal si ji nějaký emigrant, který se vrátil do Čech a tam na tom místě se loučil se svým tátou, který zřejmě mezi tím zemřel a asi se s ním už nestihl setkat. To je poslední nově zbudovaná kaplička v našem regionu, o které vím.

Je sice smutné, že se pak většinou zapomenou události, kvůli které vznikaly. Ale je hezké, že tady u nás na jihu se jich tolik zachovalo, což taky trochu mluví o duši národa a jisté kulturnosti obyvatelstva, že i v dobách, kdy člověk nebyl nějak utvrzovaný ve víře, se to zachovalo. Je spousta krajin, kudy jdeš a kapličku nepotkáš. A tady se to, byt'

někdy ve stavu pochroumaném, zachovalo alespoň tak, že se daly obnovit.

Podle mně to charakterizuje náš kraj a jihočeskou duši a vážím si toho, že tady to zůstalo, protože jinde jezdily buldozery a srovnávaly všechno se zemí. Svěho ducha má i zvonička v Poněšicích, sice původně kovárna, ale zvonička u ní je a místní lidi to zvedli z ruiny k symbolu celé vesnice. Dalo to místní dohromady, scházejí se tam, slaví tam a navíc tu atmosféru místní umělci posunuli někam dál, mají tam vymalované čerty, nad vsí vlastní vlajku a je to krásné místo k životu i s kamenem pro vzpomínku založení Poněšic.

A krásný kříž s Ježíšem mají, i když Krista ztvárnila novodobá výtvarnice paní Baliharová. Aspoň vystihuje ducha dnešní doby.

Ten Kristus na kříži? Pozor, nemáš pravdu! Ta silueta Krista, ta je určitě sto let stará. Ona ho vymalovala po svém, ale korpus té postavy je původní, očištěný, natřený, tak jak se ve vsi našel a ona ho jen domalovala. Dala mu tvář, ale tvar a materiál, a to že tam kdysi visel, všechno je původní. Ještě jeden takový korpus existuje, zatím není, kam ho dát.

Tenhle návrat do minulosti, díky pamětníkům a dochovaným památkám, mi přijde důležitý.

Při vjezdu do Kostelce stojí sv. Jan Nepomucký, původně zarostlý v křoví, uražená hlava, podstavec roztrhaný, prorostlý kořeny bezu. Akademický sochař z Lišova ho celého opravil, udělal se nový podstavec přesná kopie starého. Ale přišel pan Novotný z Poněšic a povídá: Víte, ale on ten sv. Jan měl nad sebou takovou boudičku, když mi dáte pár prken, tak já bych ji udělal. Takže podle jeho vzpomínky se to celé vrátilo do původní podoby.

Některé kapličky se opravovaly dvakrát, například kaplička v Hroznějovicích. Poprvé se kaple sv. Isidora – patrona zemědělců – opravovala z nejhoršího, ale teď už jsou dokončeny opravdu kompletní opravy. Opravuje se kaplička v Municích.

Stejně tak se právě dokončily napodruhé opravy kapličky v Zámostí, usiloval jsem o to několik let. Poprvé se opravila hned po revoluci a teď se to opravdu dovedlo ke konci a jsem na to pyšný. S tím, že loni se udělala střecha a teď se dokončila rekonstrukce všeho ostatního, včetně výměny oken a dveří. Vždycky se samozřejmě vyvrbí nějaký problém, tentokrát se ukázalo, že dřevěný oltář byl shnilý, držel jen silou vůle jako termiště prolezlé červotočem, má mi volat biskupství, co se s ním udělá. Dáváme to dohromady, včetně elektronického zvonění zvonkem, ráno se zvonit nebude, abychom nebudili spáče, ale poledne a večer klekání ano. Přijďte se podívat na slavnostní vysvěcení!

Podívejte se:

<http://www.kaplicky.com/> - na stránkách shromážděno foto již 2278 (aktuálně k srpnu 2010) kaplíček. Najdete tam i některé hlubocké
<http://bozimuka.fotoprazak.net>

Boží muka se nazývá drobná stavba nejčastěji ve tvaru sloupu nebo pilíře, někdy krytá stříškou. Občas bývá název boží muka (nesprávně) používán také pro krucifix situovaný ve venkovním prostoru. Mají symbolizovat sloup, u nějž byl

z rozhodnutí Pontia Pilata bičován Kristus. Boží muka se nacházejí na návrších, rozcestích či v místech, kde někdo zahynul. Často bývají obklopena památnými stromy.

Nejstarší boží muka se snad začala vyskytovat již před 14. stoletím. Od 14. století se objevují kamenná gotická boží muka, z nichž se zčásti též kvůli husitskému obrazoborectví dochovala jen některá (např. na Českbudějovicku a Českokrumlovsku). Největší rozšíření božích muk pak patří období baroka a první republiky.

Po řadě pozemkových reforem, zejména pak po zcelování menších polí do rozměrných honů v rámci kolektivizace v 50. letech 20. století, se z volné krajiny vytratily jednoznačné identifikátory konkrétních míst. Zachovaná boží muka společně s památnými stromy představují důležité orientační body nejen pro turisty, ale hlavně pro majitele a správce pozemků.

První boží muka byla pravděpodobně dřevěná. Jedná se především o 14. a začátek 15. století. Z této doby se však žádná nedochovala. Později od 15. století se již začínají tesař z kamene (v jižních Čechách ze žuly). Tento trend pokračuje

až do období baroka, kdy bývá na horní partii umístován železný kříž. Od poloviny 18. století můžeme též datovat první zděná a omítnutá boží muka, i když některá mohou být i starší.

Standardní boží muka z období gotiky jsou tvořena třemi částmi. Jedná se o patku, dřík a hlavici, které bývají někdy vytesány z jednoho kamene, ale daleko častěji se skládají z jednotlivých dílů spojených jako lego.

Zdroj: www.wikipedia.com

**Slavnostní
vysvěcení kaple
Panny Marie a sv.
Vojtěcha v Zámostí
neděle 10. října
odpoledne.**

Fešák Edy Edgardo

■ Úspěšná reprezentace člena Kynologického klubu Falco, Hluboká nad Vltavou – Zámostí, na mistrovství světa německých boxerů!

V dubnu tohoto roku se paní Eliška Nedvěďová se psem Edy Edgardo zúčastnila mistrovství světa německých boxerů v maďarském městě Orosháza a vybojovala 4. místo.

Kynologický klub Hluboká nad Vltavou Falco vznikl v roce 1993 a jeho hlavní náplní je výcvik psů zaměřený na sportovní kynologii. Eliška Nedvěďová je zakládající členkou klubu Falco. V současné době zastává funkci jednatelky klubu a patří k nejzkušenějším kynologům a chovatelům psů našeho klubu. Dále pracuje jako předsedkyně Boxerklubu ČR – pobočky ve Středočeském kraji.

Pes Edy Edgardo pochází z vlastní chovatelské stanice německých boxerů Elišky Nedvěďové. Přes svůj mladý věk (2 roky a 10 měsíců) dosáhl již mnoha úspěchů a složil řadu zkoušek s vynikajícími výsledky. Závodí MS pro plemeno německý boxer se konají každý rok v jiné pořadatelské zemi. V minulém roce se mistrovství konalo na Slovensku a příští rok v Rakousku. Česká výprava bývá vždy velice úspěšná v mistrovských kategoriích dle mezinárodních zkušebních řádů IPO 3 a vloženém IPO 2 a IPO 1. Letos se MS konalo ve dnech 23. – 25. 4. 2010 v maďarském městě Orosháza. Reprezentační výpravy byly celkem z 12 zemí, Českou republiku reprezentovala nejpočetnější výprava s celkovým počtem 7 psůvůdů.

Vlastní letošní MS se konalo na fotbalovém stadionu, kdy je na celém hřišti pes a psůvůd s rozhodčím sám a předvádí cviky poslušnosti i obrany. V atmosféře stadionu, kde při dvou plných tribunách diváků hraje hlasitě hudba a vše se komentuje do mikrofonů, je velice náročné pro psa i psůvůdu koncentrovat se na maximální výkon! V pátek v 8 hodin trénink na pomocném hřišti a podle rozpisu bylo možné trénovat na velkém hřišti pouze 5 minut na každého psa. Toto bylo velice přísně hlídáno pořadateli, aby se vystřídal všechny výpravy. Za tento čas se stihne jen přeskok překážek a seznámení s aporty... V pátek večer slavnostní zahájení a večer losování startovních čísel. Los určil, že půjdou v 11. 30 na poslušnost a v 12.20 na obranu. Počasí přálo až příliš a za poledne bylo jasno a 25 stupňů. Horko, únava a aklimatizace z cesty dlouhé 720 kilometrů. Pes je začátečník, není to žádný otlučený matador, a tak bylo načasování a ladění formy velice těžké. Na to, že to byl jeho první velký závod, vše zvládl s přehledem a klidem. Patřil mezi jedny z nejmladších účastníků.

Celý průběh mistrovství natáčela i maďarská televize.

V neděli se pokračovalo na stopách. Suchá a pršivá oranice. Edy Edgardo odvedl v daných podmínkách poctivou práci a jejich příprava se vyplatila. Jednotlivé disciplíny posuzovali: Stopy Francouz, poslušnost Maďar a obrany Španěl. Celkově tedy vybojovali 4. místo a stali se úspěšnými členy naší české reprezentace. Práce však nekončí, pravidelné

tréninky na cvičišti pokračují celé léto a v srpnu se tato dvojice zúčastnila Mistrovství republiky boxerklubu ČR, kde již v kategorii IPO 2 obsadila krásné 2. místo. Tento závod byl současně nominační pro mistrovství světa boxerklubu na rok 2011 do Rakouska.

Jsou v reprezentaci naší republiky tedy i pro příští rok! Všichni členové kynologického klubu Falco jim držíme palce, ať se zúročí jejich každodenní dřina na cvičišti, za každého počasí. Současně děkujeme Městu Hluboká nad Vltavou za podporu a pomoc při přesunu

a zřízení našeho cvičiště v nových prostorách. Bez tohoto kvalitního zázemí, by nebyla možná příprava na tak náročné závody.

Jsmo velice rádi, že náš klub navštěvují i začátečníci, rádi jim poradíme s počátečním výcvikem, sportovní kynologií, ale i s chovem a péčí o čtyřnohého kamaráda. V současné době máme cca 50 členů a pod odborným dohledem zkušených instruktorů a figurantů probíhá pravidelně výcvik v několika družstvech. Máte-li pejska a potřebujete –li poradit s výchovou, chovem nebo s výcvikem, jste u nás vítáni.

Za členskou základnu kynolog.klubu Falco, Miroslav Krása

Psí cvičiště na Hluboké se díky nepřízní povodní a osudů stěhovalo a obnovovalo, a to zřejmě hlavně díky neutuchající energii páníčků, pro které jsou zase zřejmě hnacím motorem jejich krásní psi. Němečtí

ovčáci a boxeři, vlčáci, dogy, dobrmani, retrívři a samozřejmě i jiná plemena, ale přesto všichni psi pracovních plemen, pro které je výcvik nutností. Výcvik je pro ně také ale radost a milovaná práce, protože každý pes potřebuje nějakou seberealizaci. A když je to ve spolupráci s pánem, je šťastný. S Eliškou Nedvěďovou a jejím fešákem Edy Edgardo jsme si povídali za slunečního zářivého podvečera uprostřed cvičební hodiny. A všichni psi se pak fotili a předváděli, co dovedou, a já, panička gaučové Sofinky s mašlí, jen tiše záviděla... ➡➡

Prostor cvičiště tady na pravém břehu Vltavy za pilou v Zámostí nám zařídil pan starosta Tomáš Jirsa a zařídil nám ho dostatečně veliký, což je moc důležité, protože regulérní zkoušky mezinárodního zkušebního řádu bychom na původním malém cvičišti uspořádat nemohli.

Děkujeme opravdu konkrétně starostovi, protože to nebylo jednoduché, hodiny jsme s ním diskutovali a hledali vhodný prostor. Jsme tu v nájmu, pozemek patří městu, je to v zatopovém pásmu a stavět se tu nebude. V té situaci, v jaké jsme se ocitli po povodních, to bylo to nejlepší řešení.

Tím, že jsme získali takovýto prostor, jsme druhý největší cvičák v kraji a hned jak jsme ho zřídili – což byla pěkná řádka brigádnických hodin, udělali jsme výběrový závod pro mistrovství republiky.

Závodníci byli nadšení, protože prostor vyhovuje, je tu krásně, máme výhled na zámek a hned jsme také byli požádáni přípravným výborem, zda bychom tuhle soutěž pořádali i příští rok. Všem se tady totiž moc líbilo.

Pořádání závodů je hezké na pohled i pro laiky. Existují dva zkušební řády, mezinárodní a český. Náš český je taková klasika, co dřív cvičili policisté, vojáci – a je podstatně těžší než ten mezinárodní a cvičí ho málo lidí. Výběrový závod, který jsme cvičili, je neuvěřitelný, to fakt koukáte s otevřenou pusou, co psi a páni dokáží! Člověk stojí uprostřed cvičiště a mává rukou a pes poslouchá na dálku 30 metrů, sedne, lehne, otočí se, pán ho vyše dopředu, přivolá ho, pošle na druhou stranu. Už jenom tohle psa naučit je skvělé.

Česká kynologie má dobrou úroveň a velkou historii, to je pravda. Poté, kdy se otevřely hranice, otevřel se trh – a psi z Čech se všude prezentují jako ti nejlepší a dodneška kynologové z Čech nejlepší jsou. Naši psi dělají kariéru v Americe jako policejní psi, hledači drog a podobně. On to u nás byl a je koníček, který lidi zajímal, byl dělaný poctivě a byl tam takový trošku polovojenský dril – léta se cvičilo ve Svazarmu – ale v tom dobrém smyslu slova – když se to má dělat takhle, tak se to tak dělat bude...

Já v roce 1999 taky poprvé vyjela do Německa na mistrovství světa, nominovala jsem se, kolem mě džípy a stříbrné klece a naprosto jiná úroveň, než já se psem a dekou v autě. Němečtí závodníci měli s sebou veterináře, figuranta a luxusní vybavení a já jela s manželem. Myslela jsem si, že jsem tam omylem. Jenže se mi vedlo, vyhrála jsem prostřední kategorii a Němce vzala o jeden bod. To jste neviděli ten vztek, jejich národní plemeno, bylo to mistrovství světa a ženská (a blondýna) z Čech jim vyfoukla cenu.

Tam jsem pochopila tu naši poctivou práci a vztah, který se psem máme. Oni to mají jinak, koupí si psa, nechají si ho vycvičit, koupí si ho zpátky a začnou s ním závodit. A když pes k tomu není, tak ho prodají a koupí jiného. Takovému přístupu se Češi vyhýbají. Máte prostě štěstí, když se vám doma vylihně něco takového, jako se stalo mě. Ale pokud by ten pes talent neměl, necháte si ho doma i tak...

Celý život jste věrná boxerům?

Ano, nikdy jsem nezměnila plemeno. Edyho mám za odměnu, ze všech štěňat mi nakonec zbyl on, protože vždycky, když se zájemci o štěňátka přišli podívat, on se utíkal schovat. Prostě se mu od nás nechtělo. Zůstal a nakonec se z něj stal velice šikovný a na výcvik talentovaný pes, navíc s dokonalým exteriérem. Je to prostě šampion, on se i na výstavách velmi ochotně předvádí a nosí se, jak playboy na pláži. (Zatímco si u mužů spojení playboy a chytrý sympaták stěží představíte dohromady, u psů to funguje, představte si!)

My máme v klubu členy i z Prahy, tam se kynologie stala těžce komerční, vyučovací hodiny se drazé platí. U nás si každý zaplatí roční příspěvek a tím to končí. Lidé se vrací k výcviku, třeba za deset let, zase s dalším nástupcem svého předešlého psa. My neděláme kurzy. Každý kdo chce psa cvičit, je naším členem a se psem si chodí cvičit, jak potřebuje. Nechtěli jsme dopustit, aby tady vznikla nějaká Kinderschule a někdo na tom začal vydělávat. A funguje to. Lidi tady táhnou za jeden provaz.

A tak když nám tehdy starosta zavolal a řekl, máte krásný cvičák u Vltavy, ale já vám ho musím zavézt dvěma metry bahna, tak to musíte lidem vysvětlit. Tady bylo pole, sice nám to přijel válec uhladit, ale pak už to bylo o rukách, vyplejt, zasít, stříhat, hrabat, přenést klubovnu – a přesvědčujte lidi, ať do toho dají zase peníze, spoustu času a práce – a do toho běžela sezóna, zkoušky jsme měli, a ta naše parta funguje pořád. Mimo to jezdíme každý rok na letní výcvikový tábor, což je úžasná dovolená, jsme tam týden, společně se užijí psi, padesát lidí a druhý den už nevíme o světě, jsme tam sami se sebou. Věkové rozhraní našich členů máme od pětasedmdesáti – náš výcvikář a zakládající člen klubu pan Ladislav Šašek – až k mládeži. Ti starší členové pomáhají mladším nebo nezkušeným, cvičíme se všemi psy, německými ovčáky, boxery, borderkoliemi... zkusit se dá cokoli, přišla sem i holčina s irským setrem, což je vysloveně lovecké plemeno, na obranu není, ale začalo ji to bavit, má teď dalšího psa a dokonce jako druhou vysokou školu si zvolila obor kynologie.

Stejně jako u dětí, také u psů platí: škola hrou, dnes už žádné ostnaté obojky, piškot je lepší a pes se může přetřhnout, aby páničkoví vyhověl.

Pak jsou šťastní, spokojení, unavení a stejně jako u malého mazlíčka se vám často stane, že také boxera objevíte u sebe v posteli.

I když dělá, že vás nevidí ani neslyší a zaleze pod pokrývkou, dnes už podle standardu dlouhý nekupírovaný ocásek zapomene venku a nenápadně s ním vrtí... Ha!

Foto s poháry: Eliška Nedvědová a Václav Nedvěd a Edy Edgardo. Ostatní foto: členové klubu Falco. Foto: Jan Pirgl

Webové stránky : <http://zkofalco.rubicus.com/> www.edgardo.wz.cz

Volejbalové soustředění žactva

Poslední prázdninový týden proběhla každoroční intenzivní příprava před turnaji trojkového minivolejbalu. Tato podoba odbíjené je předstupem klasických »šestek« a je osvědčenou formou pro žákovské kategorie. Hlavní trenér Petr Kuncel již po nejméně dvacáté páté připravil program na celou dobu soustředění včetně nejoblíbenější části, tj. oběda, který zajistila paní Dvořáková v restauraci KUKI.

Od pondělí do pátku každý den volejbalistky a volejbalisté nastoupili v 8:30 h a do 17:00 h se učili nové techniky, opakovali základy a potili se v horkých letních dnech. S tréninky pomáhal také extraligový Štěpán Smrčka a hlubocké hráčky Zdeňka Chmelová, Marcela Hošková. Nováčci si poměrně rychle osvojili čtyři základní údery, »oprášila« se i volejbalová teorie, zahrálo spoustu her a samozřejmě závěrečný turnaj.

V následujících týdnech se rozběhne soutěž, do které přejeme všem hodně zdarů!

Za TJ Hluboká – oddíl volejbalu Zdeňka Chmelová

Na fotce zleva: dole: Dáda Smažíková, Katka "Bláza" Bláhová, Jája a Hanka Šimkové, Gina Maria Guffanti; nahoře: Verča Raddová, Sára Ciglbaurová, Zdenka Chmelová, Tom Smrčka, Nikča Hanzalíková, Kačka Kořanová.

Hry bez hranic

Je krásné sobotní odpoledne dne 14.8.2010. Na fotbalovém hřišti v Bavorovicích, přesně ve 14:00 hodin, je odstartován druhý ročník Her bez hranic, který uspořádala ZO ČSŽ v Bavorovicích.

V loňském roce s tímto nápadem přišly členky ZO ČSŽ v Nákří a my, ženy z Bavorovic, jsme se těchto prvních Her bez hranic zúčastnily a v Nákří jsme při soutěžích prožily úžasné odpoledne a vůbec nám nevadilo, že po celou dobu soutěží nás provázel déšť.

A tak jsme letos vyhlásily druhý ročník Her bez hranic u nás v Bavorovicích.

Vůbec s první myšlenkou Her bez hranic přišel francouzský prezident Charles de Gaulle, který chtěl zábavnou formou sjednotit země Evropy a my zase chceme v této složité době zapomenout na různé problémy a pobavit sebe a ostatní.

Druhého ročníku Her bez hranic se zúčastnily členky ZO ČSŽ z Bavorovic, Čejkovic, Dasného a Nákří. Rozdhočímí byli paní Alena Vránová, vedoucí Krajského střediska ČSŽ v Budějovicích se svým manželem.

Ženy soutěžily v těchto disciplínách:

1) **Uklízečka** – soutěžící se musely obléci do pracovních plášťů, uvázat si šátek, obout speciální obuv (rejžáky) a běžet pro vědro, do kterého musely sesbírat barevné smetí (míčky) a odnést na „smetiště“.

2) **Domácí kutilka** – ať se muži diví – hráčky se oblékly do pracovního oděvu, obout si pracovní obuv (gumovky), na hlavu si vzít ochrannou přilbu a na ruce pracovní rukavice. Rychle se přesunout k pracovnímu stolu (v našem případě k dřevěnému špaluku), kde byla připravena pracovní deska (prkénko). Na tuto desku hráčky nakreslily podle připravené šablony domeček a následně kladívkem zatloukaly 8 hřebíků. Po zatlučení hřebíků se soutěžící vracely i se svým výtvozem na start.

3) **Výlov** – při této disciplíně soutěžily vždy dvě hráčky z jednoho družstva. Jejich úkolem bylo nazout si rybářské boty, doběhnout ke kádi, která byla naplněná vodou, zde si rybářské boty zout předat je své spolusoutěžící, která si je opět nazuje a od hráčky, která vlezla do kádě, přebírá úlovky (v našem případě hokejové puky) a po jednom tyto puky odnáší na sádka (na určené místo). Těch hokejových puků musela každá soutěžící vylovit 10 ks.

které odkládaly na talířek.

7) **Hoří, má panenka... jde se hasit...** – opět soutěžily dvě hráčky z jednoho družstva. Hráčky si musely nasadit požární helmy, opásat se požárním opaskem a provést hasičský útok.

8) **Čachtická paní – zápas o holý život** – toto byla poslední disciplína a soutěžící bojovaly v nafukovacím bazénu, ve kterém byl nalitý kečup a olej, aby boj byl trochu ztížený.

Vítězi druhého ročníku Her bez hranic se staly Rebelky z Nákří, na druhém místě se umístily Babky z Bavorovic, třetí byly čarodějky z Čejkovic a čtvrté místo obhájily Pralinky z Dasného. Tyto názvy si děvčata vymyslela pro tuto akci.

Ceny zúčastněným předal pan ing. Vratislav Plíhal, předseda Osadního výboru v Bavorovicích. Vítězové obdržely poháry, medaile a diplomy.

Členky ZO ČSŽ napekly různé sladké i slané dobrůtky, aby se všichni mohli během celého odpoledne občerstvit. Po skončení náročných soutěžních disciplín a předání cen následovalo příjemné posezení při živé hudbě, kde jsme si všichni společně zazpívali a zatancovali.

Na závěr chceme vyslovit poděkování FC Mariner za propůjčení fotbalového hřiště, místním hasičům za pomoc při některých soutěžích a Městu Hluboká nad Vlt. za finanční příspěvek na tuto akci.

Za ZO ČSŽ v Bavorovicích: Plchová Ema

České Budějovice (9. 9. 2010) – Svoji účast na festivalu výtvarného umění mohli jihočeští umělci potvrdit až do 6. září 2010. A výsledek? Přihlásil se doposud rekordní počet ateliérů a galerií. Nad slavností výtvarného umění převzal záštitu místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí České republiky Karel Schwarzenberg, hejtmán Jihočeského kraje Mgr. Jiří Zimola a člen rady Jihočeského kraje Ing. František Štangl.

Dny otevřených ateliérů se uskuteční ve dnech 23. – 24. 10. 2010 na celém území jihočeského kraje.

V roce 2008 bylo v rámci této akce, zaštitěné společnou propagací, otevřeno 35 ateliérů a deset galerií, v roce 2009 se celé akce zúčastnilo již celkem 148 výtvarných subjektů a pro tento rok se počítá s účastí 208 umělců a galerií a s několika dalšími novinkami, zejména v krajském městě.

Pro samotné umělce se nabízí příležitost navázat nové kontakty s milovníky umění, seznámit veřejnost se svou tvorbou jinak, než na klasické výstavě. V minulém roce tuto příležitost využily například výtvarné dílny Divadla Continuo, dále typografické studio Františka Štorma, výtvarný ateliér Barbory Blahutové, ale i mnoho dalších ateliérů, dílen a galerií. Jaké osobnosti se účastní Dnů otevřených ateliérů tento rok? »Rozmanitý seznam přihlášených je k dispozici na webových stránkách <http://dnyotevrenychatelieru.kulturni-most.cz/>. Svě tvůrčí prostory otevřou mnozí loňští účastníci: architekti 4ds, sochař Doubrava, grafik Palma a další. Ale máme desítky nových jmen a atraktivních míst k navštívení. Například se zúčastní malíř Štěpán Mikuláš Mareš, členové Volného sdružení výtvarníků KVOČ20, či kreativní taneční prostor Kredance. Zmínovanou novinkou bude stan na Náměstí Přemysla Otakara II. v Českých Budějovicích, ve kterém budou probíhat výtvarné dílny a prezentace výtvarných oborů PF JČU ČB a SUPŠ sv. Anežky České v Českém Krumlově. Jako doprovodný program budou otevřeny galerie a muzea, seznamuje s přihlášenými Klára Muziková, terénní pracovnice projektu Kulturní most, který je pořadatelem akce.

Kulturní most je neinvestiční projekt, který byl vybrán v rámci programu »Evropská územní spolupráce Rakousko – Česká republika 2007 – 2013« a je spolufinancován Evropským fondem pro regionální rozvoj (ERDF). Jihočeský kraj je leaderem a hlavním koordinátorem projektu a současně zajišťuje předfinancování a spolufinancování. Hlavním partnerem na české straně je obecně prospěšná společnost Bazilika a na straně rakouské Kulturvernetzung NÖ. Paralelně se Dny otevřených ateliérů budou konat 16. a 17. října 2010 v Dolním Rakousku, kde již mají několikaletou tradici a staly se inspirací pro českou stranu.

Kontakt: Josef Korda, koordinátor projektu Kulturní most, Bazilika o.p.s. tel.: 777 212 618 e-mail: korda@kulturni-most.cz, www.kulturni-most.cz
Pozn. redakce: na fotografii sochař pan Doubrava, jehož zajímavé provedení rodinné hrobky můžeme obdivovat na hlubockém hřbitově (Zpravodaj psal) a v textu zmíněného grafika pana Palmu na Hluboké představovat nemusíme :-). Na webu najdete hlubockých umělců ještě víc!

Od 9. listopadu 2010 spouští českobudějovická Attavena, o.p.s. projekt **Jak se neztratit**. Dvacet čtyři klientů z cílové skupiny těhotných žen a osob pečujících o děti do patnácti let, kteří jsou zároveň zájemci o zaměstnání, dostane příležitost zapojit se do bezplatného vzdělávacího cyklu nejrozličnějších aktivit.

Dvakrát v týdnu ve čtyřhodinových sezeních se účastníci naučí a dozvědí tolik, aby měli usnadněn výběr a hledání zaměstnání, vyšší šance na pracovní uplatnění i oporu při osobním rozvoji. Na kurzy získávání dovedností při práci s počítačem, lekci orientace na trhu práce, individuální profesní poradenství plynule naváží aktivity, kde účastníci prakticky uplatní znalosti a dovednosti v různých simulačních hrách. Setkají se s odborníky na psychologickou tematiku. Připraven je pro ně i víkendový workshop s aktivním programem na téma obchodně-komunikační dovednosti.

Při vybraných aktivitách bude zdarma zajištěno hlídání dětí. Dojíždějícím účastníkům bude proplaceno jízdné.

Pokud Vás aktivity projektu zaujaly, zúčastněte se nezávazně informační schůzky v pátek 8. října od 9:30 v sídle Attavena, o.p.s., Husova 45, České Budějovice. Pro více informací kontaktujte Jitku Šimkovou (koordinátorka, tel.: 777 991 742)

Projekt **Jak se neztratit** je financován z prostředků ESF prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a státního rozpočtu ČR.

Za společnost Attavena o.p.s. napsala Olga Trpáková

PROGRAM VÝTVARNÉ DÍLNY
na I. pololetí 2010– 2011

5.10.2010 – MALOVÁNÍ 3D BARVAMI
(na trička, mikiny, tepláky) Pokud budete mít zájem můžu objednat textilní výrobky u p. Brýdové. Stačí mi napsat vel. oděvů, které chcete koupit.

2.11.2010 – VITRÁŽOVÉ MALOVÁNÍ
Jistě znáte nádherné kostelní vitráže, pokusíme se vyrobit podobné.

30.11.2010 – ADVENTNÍ VĚNCE
5.12. nás čeká první adventní neděle, přijďte si vytvořit svůj adventní věnec. Loni byly všechny věnce nádherné a každý byl originální.

7.12.2010 – MALOVÁNÍ NA HEDVÁBÍ
(velké šály a šátky, hedvábná tílka)

4.1.2011 – DECOUPAGE Z LÉKAŘSKÝCH ŠPACHTLÍ
(ubrousková technika)

1.2.2011 – FOLIE COLOR DECOR 180.
Budeme vytvářet vlastní dekorace na porcelán

TĚŠÍM SE NA VŠECHNY KREATIVCE !
Michaela Hotová, Tel.: 731 519 350

HRÁTKY S BATOLÁTKY

všestranný rozvoj dětí ve věku 1 – 3 roky
každý čtvrtek 9:30 – 11:30 hod.

sokolovna – malý sál, Hluboká nad Vltavou (zadní vchod)
Po cvičení možnost využití nové klubovny v suterénu sokolovny
Pořádá MC – Hluboká nad Vltavou.

www.klubmaminek-andilek.estranky.cz, ☎ 604 213 804

CVIČENÍ PRO DĚTI

všestranná sportovní příprava dětí ve věku 3-6 let
každé úterý 17:00 – 18:00 hod.

sokolovna – velký sál Hluboká nad Vltavou (zadní vchod)
Pořádá MC- Hluboká nad Vltavou.

www.klubmaminek-andilek.estranky.cz, ☎ 604 213 804

AEROBIC CLASS kondiční a formovací cvičení

každý čtvrtek 19:00- 20:00 hod.

sokolovna – malý sál Hluboká nad Vltavou (zadní vchod)
instrukt. aerobiku – Jana Divišová (tel. 604213804)

Výstava v AJG

Přírůstky Alšovy jihočeské galerie v Hluboké nad Vltavou v období 2000 – 2010 18. září 2010 – 31. leden 2011.

Přírůstky 2000– 2010 představí akvizice AJG za posledních deset let. Hlavní součástí expozice, instalované v Hlavním sále AJG, je umění 20. a 21. století (obrazy, kresby, grafiky, fotografie, plastiky), ale bude možno shlédnout i některé nově získané exponáty ze sbírky starého umění. Kurátoři výstavy / Mgr. Vlastimil Tetiva, Mgr. Martin Vaněk, Mgr. Hynek Rulíšek

Koncepce výstavy, příprava katalogu:

Mgr. Vlastimil Tetiva

Grafická úprava katalogu: Miloš Minařík

Kurátoři výstavy: Mgr. Vlastimil Tetiva,

Mgr. Hynek Rulíšek, Mgr. Martin Vaněk

Technická příprava a realizace výstavy:

J. Marhoun, J. Mazanec, P. Berkovský, J. Novotný

Výstava představuje akviziční činnost galerie za období posledních deseti let. I přes výrazný pokles finančních prostředků, vyčleněných na nákup uměleckých předmětů, se podařilo shromáždit kvalitativně cenný soubor obrazů, kreseb, grafik, plastik a fotografií. Od roku 2007 se pravidelně schází nákupní komise (poradní sbor) galerie. Z časového hlediska se objevují hlavně práce, které vznikly ve druhé polovině dvacátého století; největší část kolekce spadá do období let 1990 – 2010. Z generačního pohledu jsou zde zastoupeni jak autoři starší generační vrstvy (např. Z. Beran, D. Kadrožka, P. Nešleha, A. Málek, M. Moucha, J. Jíra, M. Šnajdr, Z. Sýkora, J. Severová, J. Tichý, O. Hanel), tak i střední generace – např. P. Besta, I. Bukovský, F. Hodonský, J. Kornatovský, A. Lamr, A. Nádvorníková, P. Orišková, J. Pileček, M. Rittstein, M. Vondrák.

Alšova jihočeská galerie pokračovala v posledním desetiletí v předchozím nastoupeném trendu, kdy sledovala, a získávala do svých sbírek, díla mladé, nastupující generace. Na této přehlídce jí reprezentují například Milan Cais, Petr Fiala, Pavel Holas, Martin Kuriš, Igor Muller, Petr Pastrňák, Petr, Písařík, Míla Preslová, Dalibor Smutný. Z těch nejmladších to jsou pak Ladá Gažiová, Martin Krajc, Miloslav Polách, Jan Moravec nebo Pavel Vašíček. Pozornost galerie se také obrací k tvorbě jihočeských výtvarníků – např. Jiří Ptáček, Jiří Tichý, Igor Muller,

Jiří Muller, Marie M. Šechtlová, Josef Geršl, Matouš Vondrák, Ladislav Hodný apod. Většina exponátů byla vybrána z autorských výstav, které Alšova jihočeská galerie pořádala v prostorách Wortnerova domu AJG v Českých Budějovicích nebo z tematických a velkých monografických přehlídek, uskutečněných v prostorách Hlavního sálu na Hluboké (např. Autoportrét v českém umění 20. a 21. století, Zdeněk Beran, Michael Rittstein). Neopomenutelnou součástí této kolekce jsou také dary, které galerie získala od vystavujících umělců (Jiří Tichý, Jiří Lindovský, Petr Fiala, Michael Ranný, Karel Kuklík apod.)

Přírůstky zaznamenala také sbírka starého umění. K nejvýznamnějším akvizicím patří dva obrazy zařazující se do sbírky flámského a holandského malířství – Přepadení (1630 – 1650) od neznámého holandského malíře a Panna Maria s Ježíškem a malým Janem Křtitelem v květinovém věnci (1650 – 1670), dílo z okruhu malíře Jana Philipse van Thielena. Sbírkou gotického umění pak získala plastiku sv. Wolfganga (1450 – 1460) a Korpus ukřižovaného Krista (kolem r. 1650).

Na výstavě je početně nejvíce zastoupena obrazová tvorba (64), následuje kresba (31), grafika (29), fotografie (13) a plastika (6).

Nedílnou součástí výstavy Přírůstků je také instalace čtyř velkoformátových obrazů Michaela Rittsteina. Tři z nich jsou výsledky jeho workshopů, které vznikly při příležitosti konání jeho rozsáhlých monografických výstav.

První z nich vznikl ve Veletržním paláci v Praze (Národní galerie) v roce 2008 na téma „Lodě s našimi osudy“ (Řeka života), druhý se zrodil při jeho výstavě v Muzeu umění v Olomouci. Téma bylo „Město a život v něm“. Poslední obraz je výsledkem spolupráce autora s veřejností (mládeží) na výstavě v Alšově jihočeské galerii z loňského roku; téma bylo „Zvířata v krajině“. Každou z těchto výsledných realizací doprovází filmový dokument (video), zachycující účast veřejnosti na vzniku těchto realizací.

Úplnou premiéru pak zde má obraz, který vznikl podle scénáře Václava Havla a Jana Némce – „Heart Beat“; slouží jako „podklad“ k natáčení stejnojmenného filmu, jehož režisérem je právě Jan Němec. Tuto realizaci doprovází vybrané fotografické sekvence, které vznikly při realizaci filmu.

K výstavě vydala Alšova jihočeská galerie katalog (88 stran), kde návštěvník najde více než sto reprodukcí a úplný soupis (katalogové údaje) zakoupených exponátů v uvedeném časovém úseku (podle jednotlivých oborů).

Vlastimil Tetiva

Slavnosti vína

Děkuji touto cestou všem, kteří nám pomohli s hladkým průběhem **Slavností vína**: Aleši Rausovi a PMH, panu Irovskému, manželům Macháčkovým, Hlubockým mažoretkám, hasičům, Kříž-žákům, městské policii, manželům Hanušovým, paní Martincové a sboru Skřivánci, paní Horníkové a sboru Záviš a zahradníkovi – vinaři – panu Duškovi a všem spoluobčanům, kteří neparkovali na náměstí

Petr a Eliška Pišovi

Čištění Vltavy

Baseballisté Sokola Hluboká společně s Povodím Vltavy budou i v letošním roce čistit řeku Vltavu v oblasti našeho města. Povodí Vltavy vyzbrojí sběrače pytlí na odpadky.

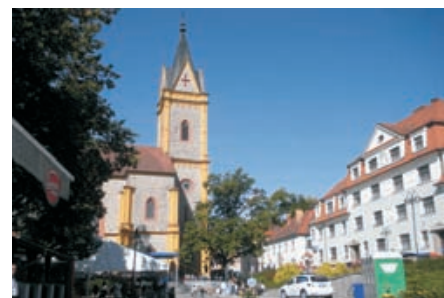
Zúčastnit se může každý, kdo chce pomoci vyčistit břehy řeky Vltavy.

Čištění Vltavy proběhne 9. října od 9.00, kdy se všichni zájemci sejdou ve Sportovní relaxačním areálu u zázemí baseballistů Sokola Hluboká nad Vltavou.

Sběr je plánovaný na úsek od Sportovní relaxačního areálu až po Babu.

V případě zájmu o více informací kontaktujte Davida Šťastného na 723 584 866 (stastny@hluboka.cz) či se přímo zapojte 9. října.

David Šťastný, předseda baseballového klubu

Biograf

■ **pátek a sobota 1. a 2. říjen – Doktor od jezera hrochů.** ČR 2009. Komédie. *Poklidný život až příliš ochotného doktora je v trnem v oku jeho tchýně...* Hrají: Jaroslav Šmíd, Eva Holubová, Jiří Langmajer ad. Režie: Zdeněk Troška. Přístupný.

■ **středa 6. října – Malý kousek země.** JAR 1993. Dokument. Režie: Francesco Zombilan. Přístupný.

■ **pátek a sobota 8. a 9. října – Ženy v pokušení.** ČR 2010. Komédie/romantický. *Výstřední dáma má zaručený recept: nahradit nepořádného chlapa, chlapem pořádným...* Hrají: Eliška Balzerová, Lenka Vlasáková, Veronika Kubařová. Režie: Jiří Vejdělek. Přístupný.

■ **středa 13. října – Mlha.** Polsko 1976. Dokument. Režie: Jazsek Skorpinski. Přístupný.

■ **pátek a sobota 15. a 16. října – Román pro muže.** ČR 2010. Komédie/drama. *Podle bestselleru Michaela Viewegha ...* Hrají: Miroslav Donutil, Miroslav Vladyka, Vanda Hybnerová. Režie: Tomáš Bařina. Přístupný od 12 let.

■ **středa 20. října – Kotlinou věků.** Maďarsko 1986. Dokument. Režie: Zoltán Kabáry. Přístupný.

■ **pátek a sobota 22. a 23. října – Čarodějův učení.** USA 2010. Fantasy/akční. *Společně a proti své vůli je zasvěcen do tajů magie a kouzel...* Hrají: Nicolas Cage, Jay Baruchel, Monica Bellucci. Režie: Jon Turteltaub. Přístupný.

■ **středa 27. října – Na samém rozcestí.** Finsko 1976. dokument. Režie: Jürg Oltenson. Přístupný.

Začátky představení v 19.00 hodin.

Komorní scéna

středa 13. října – CESTUJEME PO SVĚTĚ
– ŠVÝCARSKO. O zážitcích bude vyprávět Ing. Jan PIRGL. 17.00 hod.
Zasedací síň Městského úřadu

ALŠOVA JIHOČESKÁ GALERIE

VÝSTAVY

Hluboká, zámecká jízdárna

Stálá expozice: Alšova jihočeská galerie, zámecká jízdárna, **Gotické umění / Malířství a sochařství, České sochařství 20. století, Flámské a holandské malířství 16.–18. století** 18. 9. – 31. 1. 2011 – **Přírůstky AJG v období let 2000-2010**

Wortnerův dům AJG, České Budějovice

2. 9. – 17. 10. Richard Konvička.

Výstava představuje tvorbu předního českého výtvarníka střední generace, Richarda Konvičky (1957), za poslední čtyři roky.

Dominantní obsahovou složkou je figura, která se »zjevuje« na pomezí abstrahovaných znaků v určitém prostředí. Hlavním výrazovým prostředkem je malovaná čára,

rytmizující jednoduchý sklad několika kolorovaných ploch. *Kurátor výstavy / Mgr. Vlastimil Tetiva*

21. 10. – 5. 12. Jaroslav Valečka. Patří k nejzajímavějším představitelům současné mladé malířské generace. Vytváří klasickou ale přitom současnou malbu. Výstava jej přestaví v určité retrospektivní zkratce, s důrazem kladeným na zastoupení jak krajinné, tak i figurální složky jeho díla. U příležitosti výstavy bude vydána obsáhlejší monografie. *Kurátor výstavy / Mgr. Vlastimil Tetiva*

Přednášky

Přednášky se konají v rámci přednáškového cyklu MEZI SVATYNÍ A OBCHODNÍM DOMEM / Role muzeí a galerií v dnešní společnosti.

5. 10. Aleš SEIFERT / Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě/ 17:00

26. 10. Rostislav KORYČÁNEK / Dům umění města Brna / 17:00

Mezinárodní muzeum keramiky, Bechyně stálá expozice: Mezinárodní keramická sympozia. Říjen 2010 – duben 2011 zavřeno, prohlídky na základě telefonické domluvy.

Každou neděli a ve státní svátky volný vstup do všech expozic a výstav AJG.

Dana Flídrová, rodačka z Hluboké, opět vystavuje své poetické obrázky v **Galerii na dvorku** v Českých Budějovicích. Výstava potrvá do 11. 10. a je prodejná... a jako obvykle krásná...

Pozvánka!

V sobotu 9. října od 14 hodin proběhne v Purkarcí na návsi před hasičskou zbrojnicí svěcení hasičského auta za přítomnosti pana starosty a zástupců hasičských sborů z okolních vesnic.

Jste srdečně zváni

Miroslav Jícha, jednatel SDH Purkarec

Poučení pro lidstvo: Co jsme se naučili za 2065 let? Rozpočet by měl být vyvážený, státní pokladna by se měla znovu naplnit, veřejný dluh by se měl snížit, arogance úřednictva by se měla zmírnit a být pod dozorem a pomoc cizím zemím by se měla omezit, pokud Řím nemá přijít na mizinu. Lidé se opět musí naučit pracovat namísto toho, aby žili z veřejné podpory.

(Marcus Tullius Cicero v roce 55 před n. l.)

Dětské odpoledne na Oranžovém hřišti:
VÍTÁNÍ PODZIMNÍCH DRAKŮ
Sportovně relaxační areál Hluboká nad Vltavou

Sobota 16. 10. 2010
od 14:00 hod.

Program:

Výroba draků ☞ Podzimní kvíz ☞ Házění na cíl ☞ Poznávání stop zvířat ☞ Zimní spáči a odlet ptáků do teplých krajín ☞ Společná výroba patrona podzimních draků ☞ Skákací hrad ☞ Lezecká láhev ☞ Nafukovací gladiátorská aréna ☞ Coca Cola rodeo býk

Generální partner

www.babyfriendlyregion.cz

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ Číslo 10. Říjen 2010. Ročník 41. Vychází měsíčně. **Vydává** městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou. **Kulturní nabídka** (Panorama) 774 457 269 přes den. **Redaktorka** Alena Mitter (dříve Růžicková), ☎ 775 622 006. E-mail: alenoviny@volny.cz. **Redakční kruh** ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač. **Grafika, fotografie:** ing. Jan Pirgl. **Odborný počítačový poradce:** Zdeněk Brodec, Adam Růžicka. **Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci**, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 650 výtisků. Tiskne: Tiskárna PROTISK s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn.:p – 5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10. Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Ve 4 letech: Máma ví všechno!

8 let: Máma ví hodně!

12 let: Máma neví všechno!

14 let: Máma neví nic!

16 let: Máma je nula!

18 let: Máma je z jiný doby!

25 let: Máma to možná ví!

35 let: Než se rozhodneme, zeptáme se mámy!

45 let: Ptáme se sami sebe, co by si o tom máma myslela!

75 let: Jak rádi bychom se na tohle ... zeptali mámy!